ISSN 0132-4462

СІЧЕНЬ
1983
КИЇВ

ПЕРЕЦЬ

Виходить з січня 1927 р.

№ 1 (1139)

Ціна номера 30 коп.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Починаю свою виробничу програму 1983 року!

Слово перця до читачів

І знов заходить рік Новий
У нашу світлу мирну хату,
І чує світ курантів бій,
І лине зичень пребагато.

Найголовніше ж поміж них —
Його бажають всі повсюди,—
І я приєднуюсь до всіх:
За мир у світі!
Мир вам, люди!

Хай буде радісним ваш труд,
Нехай ростуть нові Герої
І на риштованнях споруд,
І у глибокому вибої.

Хай сталь виповнює ковші,
Гримлять навколо новосілля,
І пісня рветься із душі,
Радіє сину породілля.

Щоб щедро вставлені столи
Смачними стравами пахтіли,
Щоб здоровенькі ви були,
Та й дух здоровий був би в тілі.

Щоб нуртувала в вас до зла
Непримиренність — дужа сила,
Що неподобства б геть мела,
Нехлюйство скрізь до пня косила

Мені це завше до душі,
І я вас щиро закликаю:
Втручайтеся, товариші,
Не поважайте «хату скраю».

Наживи знищимо мікроб,
Людців з сумліннячком нечистим,
Всіх дармоїдів, всіх нероб
Гуртом оточимо презирством.

Нехай сутужно стане їм,
Тим захребетникам усяким.
А вам бажаю я усім
В труді високої відзнаки.

Хай рік Новий несе нові
дерзання, звершення і злети.
Зусилля ж наші трудові —
задля збереження планети.

Нехай вона в світах кружля
По всіх законах фізики,
Хай новолітує Земля!
Іди ж, Новий-новісінький!

Не гріх уже й піднять чарки
(Звичайно, менші од відерець).
За рік Новий, серця палкі,
За щастя й успіхи!

Ваш ПЕРЕЦЬ.

Новорічний вінегрет з перцем

Мал. М. КАПУСТИ

Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Ні в якому разі не підпишу! Ми ще плану не виконали!

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Без слів.

Мал. А. БОРДУНІСА

— А от я не сплю жодної ночі: пильную, щоб не поцупили відро і мітлу, бо в нашому місті це дефіцит...

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

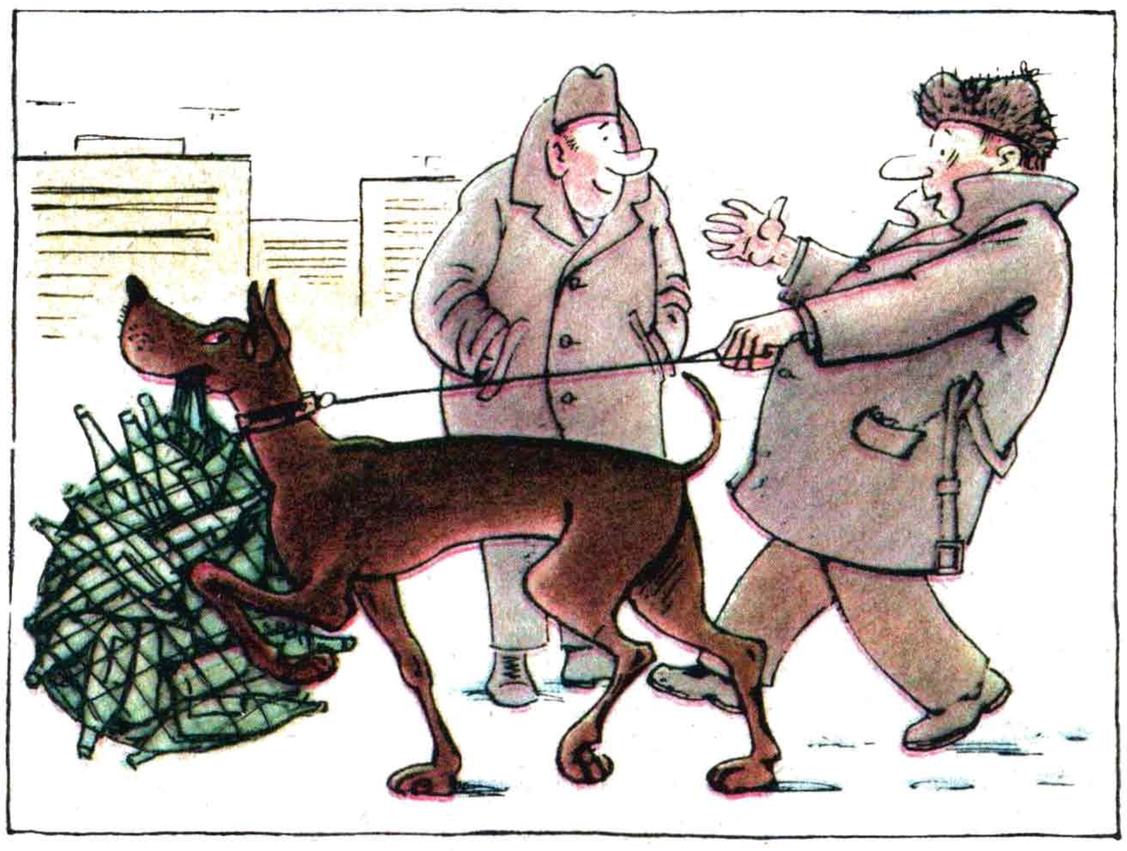

— Такого цінного вантажу він мені не довіряє!

Мал. В. СОЛОМАШЕНКА

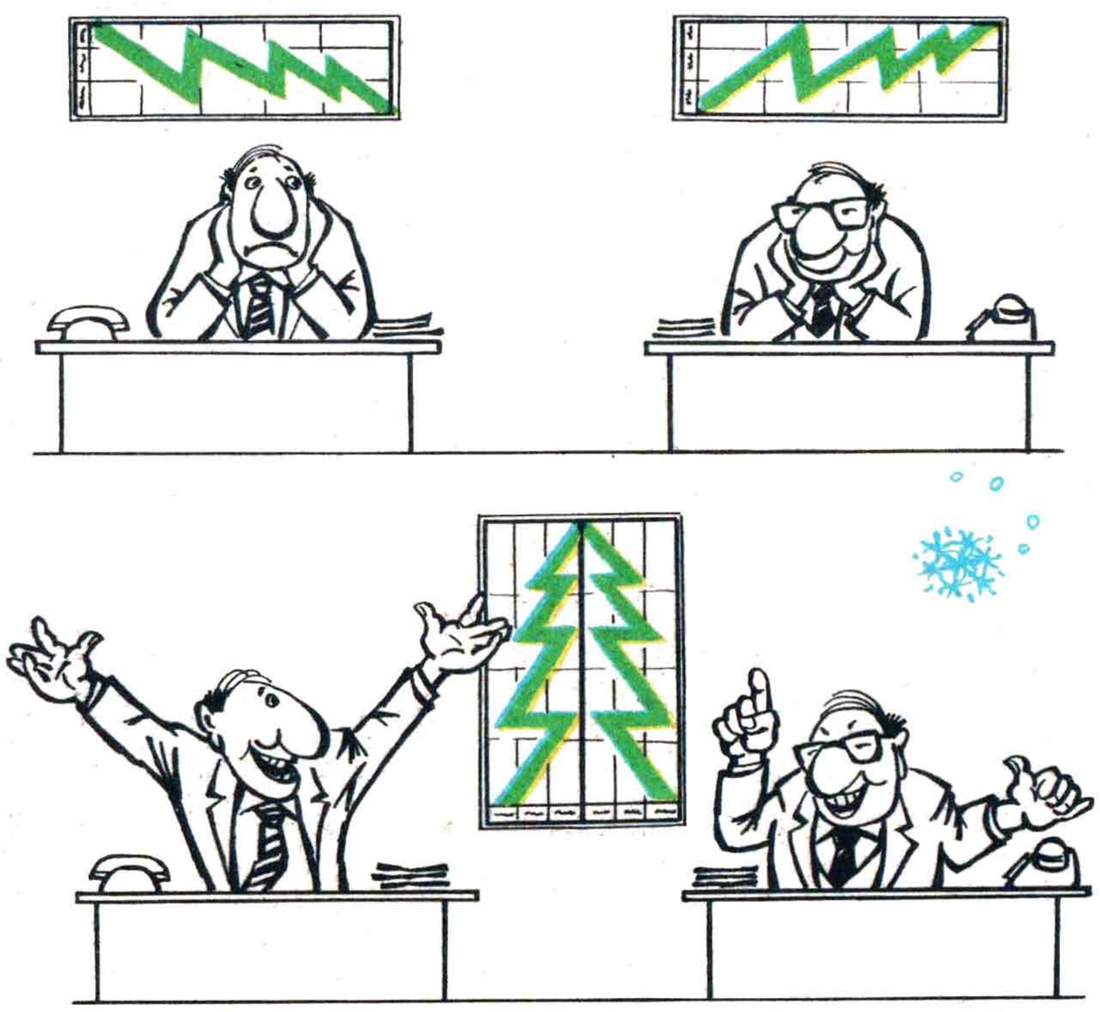

Без слів.

Мал. Ю. ПОПАДЮКА

— Нарешті я побачив і на вашому обличчі посмішку!

Мал. А. БОРДУНІСА

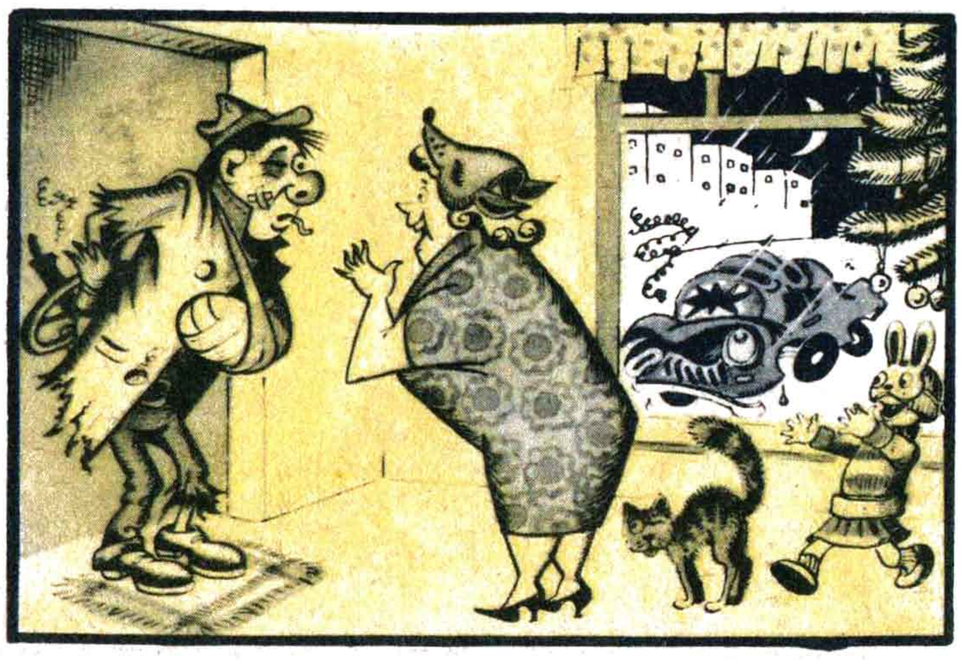

— Ну, й смішний же в тебе маскарадний костюм!
— Он глянь у вікно: наша машина має ще смішніший вигляд!

Мал. П. ЗЛАТАНОВА

— Та ніякий я не браконьєр. Просто збираюся написати дисертацію про якості ялинкової деревини.

Телеграфне агентство Щерця

НОВОРІЧНІ СЮРПРИЗИ

У ГЕНІЧЕСЬКОМУ РАЙОНІ НА ХЕРСОНЩИНІ:

Страшною клятвою поклялися, передає власкор ТАП, працівники Новодмитрівського пункту хімчистки, що хоч під Новий рік повернуть громадянці Конівець М. Ф. кофтину, яку вона ще на початку травня 1982 року здала їм для перефарбування.

І от — сюрприз: кофти хімчистівські діячі так і не знайшли.

У СЕЛИЩІ ШИРЯЄВІ НА ОДЕЩИНІ:

Радісно провели новорічну ніч жителі 16-квартирного будинку № 27 по вулиці Коробченка. Керівники тресту «Одесасільбуд», який здав два роки тому цей будинок в експлуатацію без води, газу та каналізації, зробили мешканцям сюрприз: завезли у двір бочку води і газову плиту з балоном. Щасливі пожильці тут же, у дворі, спільно приготували новорічну вечерю.

У СЕЛІ СТАВИ КАГАРЛИЦЬКОГО РАЙОНУ НА КИЇВЩИНІ:

Сюди напередодні Нового року надійшла посилочка з міста Олександрії Кіровоградської області. В ній виявилися два чудових вугільних брикетики: один виробництва Димитрівської брикетної фабрики (директор А. С. Куратов), інший — Байдаківської брикетної фабрики (директор В. Г. Баранов). Усе село збіглося, щоб помилуватися справжнім брикетом, позаяк той, що надходить з Олександрії звичайно, на 60—70 процентів являє собою якусь брудну потерть, топити якою неможливо. У відповідь на численні скарги споживачів згадані керівники й надіслали їм посилку, щоб наочно переконати: принаймні, два брикетики із сотень тисяч вони усе ж таки можуть зробити якісно.

У МІСТІ СМІЛА НА ЧЕРКАЩИНІ:

Мешканців провулка Ромейка привітав не Дід Мороз, а начальник міської електромережі Ю. Т. Марунич, який завітав до них особисто і дав третю новорічну обіцянку — починаючи з року 1980-го,— замінити аварійні електростовпи і аварійну електропроводку.

Не поспішайте до ремонту!

Лист в Івано-Франківськ мешканцям будинку № 4 по вулиці Комарова

Здрастуйте, вельмишановні товариші Бородіна, Василик, Михайлюк, Новельська, Паливода, Ткачук, Толкачова, Усачова, Шатрова та всі інші пожильці красеня-будинку № 4 по вулиці Комарова, котрий стоїть у центрі красеня-міста Івано-Франківська!

З Новим роком усіх вас! І з твердою вірою в те, що вже цього, 1983 року вам не доведеться писати скарги відносно ремонту свого будинку — ремонту, якого ви безуспішно добивалися протягом останніх літ.

І знаєте, чому не доведеться?

Тому — я абсолютно в цьому переконаний,— що ви, кінець кінцем, зрозумієте, які ви щасливі люди, позаяк уникли отого самого легковажно омріяного ремонту!

І я спробую вам це довести.

Ось дивіться. Ви самі пишете в листі до редакції, що ваш будинок — справжній красень. З погляду на його архітектуру. Цілком із вами згоден. Перебуваючи в Івано-Франківську, я кілька разів проходив повз нього, милувався ним, і мені й на думку не спадало, що за його вишуканими стінами може діятися щось не те.

А що, власне, там у вас таке особливе діється? Ну, гаразд, протікає дах, і коли йдуть дощі, а також коли тане сніг і лід, у квартирах, на сходах, у під'їзді і в підвалах повно води. Нехай буде так.

Але ж зате, дорогі товариші, у вас немає води у кранах, бачках та в іншій сантехніці! Так чи не так? Так. Отже, одне компенсується іншим. Переконливо я кажу, еге ж? Аякже!

Далі. Різні труби, стіни та інші «конструктиви», як сказано в одній із відповідей на ваші скарги, знаходяться в незадовільному стані й давно вимагають ремонту і заміни.

Припустимо. Проте усе це — і стіни, і труби, й решта отих «конструктивів» — хоч і в незадовільному стані, а все ж таки є в наявності? Є. Ото ж то!

А ви, либонь, дуже б хотіли, щоб усе це враз щезло, зникло, пропало. Бо інакше б не дратували своїми нескінченними скаргами ні начальника житлово-експлуатаційної дільниці № 9 Я. І. Павлюка, ні колишнього начальника міськжитлооб'єднання В. С. Мельничука та нинішнього — М. В. Шептяка, ні начальника облжитлоуправління В. А. Крижанівського, ні голову міськвиконкому О. М. Бехтєва.

Слово честі, ви просто самі наражаєтеся на неприємності. От уявіть: розсердяться на вас згадані товариші і замість благородних обіцянок, котрі терпляче, сподіваючись на розуміння з вашого боку, дають останніми роками,— візьмуть і вчинять не по-благородному: почнуть ремонт.

Отоді ви зрозумієте, що й до чого, отоді ви заспіваєте, отоді ви матимете повну трагічну змогу порівняти те прекрасне, що мали, з тим апокаліптичним, що ви матимете у зв'язку з ремонтом.

А ви ж іще, між іншим, не знайомі з керуючим облремтрестом Віктором Івановичем Малюховим та з його хлопцями із підпорядкованих трестові ремонтно-будівельних управлінь!

Познайомитеся, це я вам гарантую. На все життя запам'ятаєте. Якщо, звичайно, розпочнеться ремонт вашого будинку.

Попервах хлопці розвалять усі ваші «конструктиви» — як негодящі, так і цілком годящі. Будете жити у квартирах взагалі без стін і всіляких труб. Ну, а далі все піде звичним ремтрестівським порядком. Якщо у вас, шановні товариші, виникне бажання з тим порядком заздалегідь познайомитися, то це зробити дуже просто. Варто всього лише піти на вулицю Цимбалюка, завітати в будинок під тим же номером, що й у вас,— під четвертим (до речі, дуже зловісний збіг!), подивитися, що там діється, і побалакати з мешканцями двадцяти однієї квартири того будинку.

Вони свого часу теж дуже добивалися ремонту. Й добилися. На свою голову. Хлопці з ремонтно-будівельних управлінь № 1 і № 3 облремтресту (ваші потенційні знайомі) узялися крушити «конструктиви» їхніх помешкань іще у 1978 році. На сьогодні дотрощили. Тільки от наново усе зробити чомусь не поспішають. Чи то духу не вистачає, чи совісті й відповідальності, чи контролю — а швидше за все, усього разом. Але я не про це.

А про те, що пожильці четвертого (тьху, тьху!) будинку по вулиці Цимбалюка з іще більшим запалом, ніж колись про необхідність ремонту, нині пишуть в усі усюди скарги на самий ремонт. Позаяк саме в ході цього катаклізму, тобто — ремонту, їхній будинок став аварійним, і що з ним може трапитися далі, ніхто з певністю сказати не наважиться. І тепер, навчені гірким ремонтним досвідом, вони на всі заставки клянуть себе за свої колишні, зопалу і спрожогу сотворені й легковажно розіслані — як оце нині ваші — скарги на відсутність ремонту...

Отож, шановні товариші, зважте усе це. Й добре зважте. І ви, безумовно, зрозумієте, що керівні товариші, до котрих ви зверталися, не просто так дають обіцянки, а потім тягнуть із конкретним ділом. Вони таки дещо знають. І зичуть вам лише добра та спокою...

А раз так, подякуйте їм за далекоглядність, за їхнє вміння зазирнути у вашу ж перспективу і викиньте геть у новому році будь-які думки про той злощасний ремонт.

І вам стане весело і приємно. Навіть без води у трубах і з водою зі стелі...

В. ЧЕПІГА.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Ех, якби ж то було так: тільки виросла борода — і відразу ж давали пенсію!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— От собака: вже й кістки не бере, а тільки гроші!..

СВИНОКРАДСЬКА ІСТОРІЯ

(Із промови громадського захисника Пилипа Демагогенка)

Громадяни судді!

Сьогодні ви судите п'ятьох так званих свинокрадів, яким інкримінується привласнення 67 поросят. Не заперечую, факт місце мав. Але перед тим, як ви винесете свій об'єктивний і справедливий вирок, дозвольте дещо пояснити.

Почну з того випадку, коли Василь Шкапа й Михайло Гара вночі поїхали мотоциклом у село Скибенці. Сумніваюся, щоб вони спочатку думали про якісь там поросята — просто, мабуть, гайнули прогулятися, подихати свіжим повітрям. І от, проїжджаючи повз свинарники колгоспу імені Петровського, побачили поламану огорожу...

Ну, скажіть, звідки їм було знати, що на свинарниках, замість належних трьох сторожів, голова колгоспу Микола Мефодійович Ободзинський дав команду тримати тільки одного — вісімдесятирічного діда Івана, що там хоч і півсотні поросят бери й ніхто не похопиться.

Одне слово, взяли Шкапа й Гара в коляску двох пацьок і махнули в Тетіїв, а потім повернулися й ще парочку прихопили...

Зважте, громадяни судді, що більше тієї ночі і взагалі на ту свиноферму вони не приїздили. Хоча й могли приїжджати, могли безборонно брати. Чи не свідчить це на користь Шкапи й Гари? І чи не є це свідченням безгосподарності в колгоспі імені Петровського, де, на мій погляд, створюють ідеальні умови для викрадення поросят?

Тепер з приводу того, як Василь Шкапа, Анатолій Стадник і Марія Шляхтиченко брали поросят на Черепинському свинокомплексі Тетіївського міжгосподарського підприємства по виробництву яловичини й свинини. Що брали, то брали. Не заперечую. Через дірку в огорожі пролазили. Спершу їздили мотоциклом Гари (точніше, його брата, й зазначу: Гара сам уже не їздив, а тільки «організовував» того мотоцикла та іноді допомагав продавати поросят), а потім, коли триколісний кінь «ИЖ, Планета-3» поламався, знайшли інший транспорт.

Та про транспорт скажу пізніше, а зараз, знову ж таки, про дірки в огорожі свинокомплексу, про сторожів-роззяв та інше. Ну, скажіть, де це видано, де це чувано: ліхтарі біля свинарників не горять, дірок в огорожах не латають, сторожі сплять, близько року систематично зникають поросята, і ніхто ні кує, ні меле, ніхто не помічає цього; мало того, у всіх звітах керуючий Черепинським відділком Анатолій Петрович Журавель подає «справну цифру», що, мовляв, жодне поросяточко у нас не пропало і не пропаде. Їй-право, то ще добре, що їх тільки шістдесят три узяли, могли б же й більше, нехай товариш Журавель іще подякує Шкапі та його колегам за скромні апетити...

Але я хотів про транспорт. Коли поламався мотоцикл, то до цієї справи з ентузіазмом приєдналася Галина Возна й перевозила поросят у багажнику своїх зелених «Жигулів»... Тепер давайте поглянемо, хто ж така Возна Галина Кирилівна? Скажу. Тонка й чутлива натура, жінка м'якої душі. Їй органічно протипоказаний поросячий писк, у неї, можна сказати, алергія на нього. Коли Шкапа, Стадник і Шляхтиченко лізли з мішками під пахвою у дірку, вона сиділа в машині й чекала на них. Я наведу ще й такий красномовний факт. Одного разу вони продавали на околиці Тетієва поросят. Троє з чотирма тваринками в мішках пішли шукати «клієнтів», а Возна сиділа в «Жигулях». Раптом чує, щось попискує. Кинулась до багажника, а там одненьке поросяточко лежить і вже, бідне, задихається! Галя почала його відходити — дмухала, робила штучне дихання й таки оживила! Щоб воно більше не мучилося в багажнику, швиденько продала якійсь тітці — і не за шістдесят карбованців, як інші продали, а за сорок. Отака вона, Галя Возна. Недарма ж колектив одного з цехів київського виробничого об'єднання «Електронмаш», зверхоперативно узяв її на поруки. Осьо, в мене копія листа, підписаного майстром дільниці того цеху Кравчуком, профгрупоргом Шатнюк і секретарем комсомольської організації Берлінською... Як вони захищають Возну, як гаряче запевняють, що вона помилилася, їздячи протягом півроку на крадіжки, що в майбутньому не тільки не крастиме поросят, а й не дивитиметься на них, навіть у ресторані «Роська» свинячої відбивної не замовлятиме... А яку характеристику вони додають на Галю!..

До речі, громадяни судді, зважте, що гарні характеристики з місця роботи і в інших учасників цієї історії: у Шкапи — з ПМК-1 комбінату «Укрсільгоспбуд», у Гари й Шляхтиченко — відповідно з тетіївських побуткомбінату і ясел-садка, у Стадника — з колгоспу «Шляхом Леніна» сусіднього Білоцерківського району.

Але я особисто хотів би зупинитися на одіозній і водночас трагічній постаті — на Василеві Івановичу Шкапі. Так, він справді був заводієм у них. Але ви, громадяни судді, задумувались над тим, що його спонукало, що змусило піти на цей крок? Ну, про безгосподарників, які створюють умови для крадіжок, ми говорили. А коли копнути глибше, підійти до цього питання з психологічної точки зору? Що його штовхало,— може, горілка та безпробудні гульбища в Марії Шляхтиченко? Може, бенкети в тетіївському ресторані «Роська»? Ні, то, на мою думку, був просто відпочинок від стресів, від переживань, адже людям доводилося працювати у дві зміни — вдень на місці офіційної роботи, а вночі... Гм-м... Одне слово, причина, думається, в іншому. Шкапа розлучений з дружиною і заборгував чималу суму аліментів на діток. Та ще прагнув створити нову сім'ю з Шляхтиченко. А потім — треба ж було платити й хазяйці бабі Варварі, в якої квартирував, і Шкапа, як людина порядна й благородна, розраховувався з нею натурою — живими поросятами. Отож, громадяни судді, зважте на це, коли будете виносити вирок.

ДОДАТОК СПЕЦІАЛЬНОГО КОРЕСПОНДЕНТА ЖУРНАЛУ «ПЕРЕЦЬ»

Судді винесли вирок — справедливий і об'єктивний. Незважаючи на прямо-таки ангельські характеристики, на клопотання про взяття на поруки й навіть незважаючи на палку промову громадського захисника «П. Демагогенка», якого автор придумав для фейлетонного ходу, суд вирішив так, як і належить. В. І. Шкапу засуджено до п'яти років позбавлення волі, А. С. Стадника, М. Л. Шляхтиченко й Г. К. Возну — до трьох років, М. М. Гару — до двох років позбавлення волі.

На цьому й закінчилася свинокрадська історія в Тетіївському районі Київської області.

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

Друже Перче!

Поздоровлення завжди приємно отримувати. В новорічну ніч — тим більше. Особливо, коли рівно опівночі лунає телефонний дзвінок і знайомий голос бажає щастя, здоров'я, радості. А от ми, мешканці села Капітанки Голованівського району, що на Кіровоградщині, позбавлені можливості не те що з Новим роком знайомих вітати, а й взагалі користуватися телефоном. Хоч АТС у нашому селі є. Її змонтувало Кіровоградське будівельно-монтажне управління зв'язку. Змонтувало достроково і премію за це отримало. Проте досі жоден із п'ятдесяти телефонів нової станції жодного разу не дзеленькнув. Ми про себе вже цілий рік керівництву БМУ зв'язку нагадуємо, і все марно. Спробуй ти, Перче, до них додзвонитися.

І. ГОНЧАР.

Ти, очевидно, захоплюєшся зимовою риболовлею? Так от, якщо раптом тобі випаде нагода завітати в село Заріччя Ковельського району, через яке протікає річка Турія, і ти побачиш чоловіків, котрі прорубують ополонки, не поспішай хапати рибальське причандалля і бігти на лід. Бо не заради риби вони стараються. Річ у тім, що вище за течією, у Ковелі, на берегах Турії зручно примостилися аж три підприємства, чиї стічні води діють на підводну фауну, як «Прима» на тарганів,— сирзавод, крохмальний завод і льонозавод. Оскільки ж потрапляють оті стоки у річку регулярно, вода в Турії за ефективністю нічим не поступається найпопулярнішим антисептичним препаратам. Досить, скажімо, поставити склянку рідини з річки де-небудь у кімнаті, і така капосна штука, як міль, обминатиме квартиру десятою дорогою. Тому і їдуть за нею зеідусіль.

А за рибою треба було приїздити на Турію в жовтні, коли названі заводи на повну силу запаскуджували річку стічними водами. Тоді тут щук і язів брали голими руками, а раки самі лізли на берег. А де тепер вони зимують, я не знаю.

Волинська область. **Я. АБРАМЧУК.**

Дозволь розповісти, як я ходив по гриби. Воно, звичайно, на перший погляд, немає ніякого відношення до новорічних свят, але, повір мені, що лише на перший... Бо пішов я у новеньких штанях артикулу 607650, пошитих Мелітопольською швейною фабрикою Запорізького виробничого швейного об'єднання. Пішов у штанях, а повернувся у спідниці. Тільки-но нагнувся за грибом, а штани — трісь! Трісь та трісь! — грибів же багато. Спочатку я не звертав уваги на те потріскування, але коли мої друзі, котрі йшли позаду, почали від реготу за животи хапатися, до мене дійшло, що смішне сидить на мені. Штани розлізлися по всіх швах, наче були зшиті павутинками. Добре, що в друзів знайшлося кілька шпильок, зашпилили мене з усіх боків — і вийшло щось на зразок спідниці.

Так от, уяви, Перче, що подібна оказія трапилася б зі мною узимку (маю на увазі не гриби, а штани)? Задубів би! А ще гірше, якби вони тріснули на новорічному святі, в той момент, коли б раптом осмілився піти навприсядки... Сорому б не обібрався! Отже, сам бачиш, що похід по гриби врятував мене від неминучого новорічного конфузу.

О. ГРИШКО.

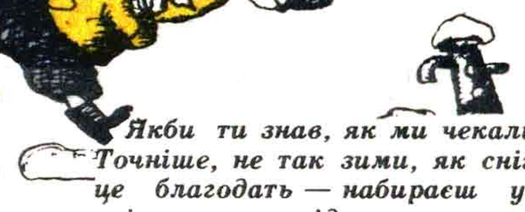

Якби ти знав, як ми чекали зими! Точніше, не так зими, як снігу. Яка це благодать — набираєш у відро снігу, ставиш відро на плиту, і через десять-п'ятнадцять хвилин маєш кілька літрів води.

Передбачаємо, що ти можеш здивуватися: мовляв, при чому тут сніг, хіба не можна сходити до криниці і набрати з неї водиці? Можна, звичайно, але річ у тім, що вода в криницях нашого села для вживання не годиться. А тому, коли до нас проклали водопровід, ми були просто щасливі. Та щастя виявилося передчасним. Бо, як той казав, на сьогоднішній день присутність водопроводу в наявності, проте така ж наявна і відсутність у ньому води.

ЖИТЕЛІ СЕЛА УДАЧНЕ
Червоноармійського району
Донецької області.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

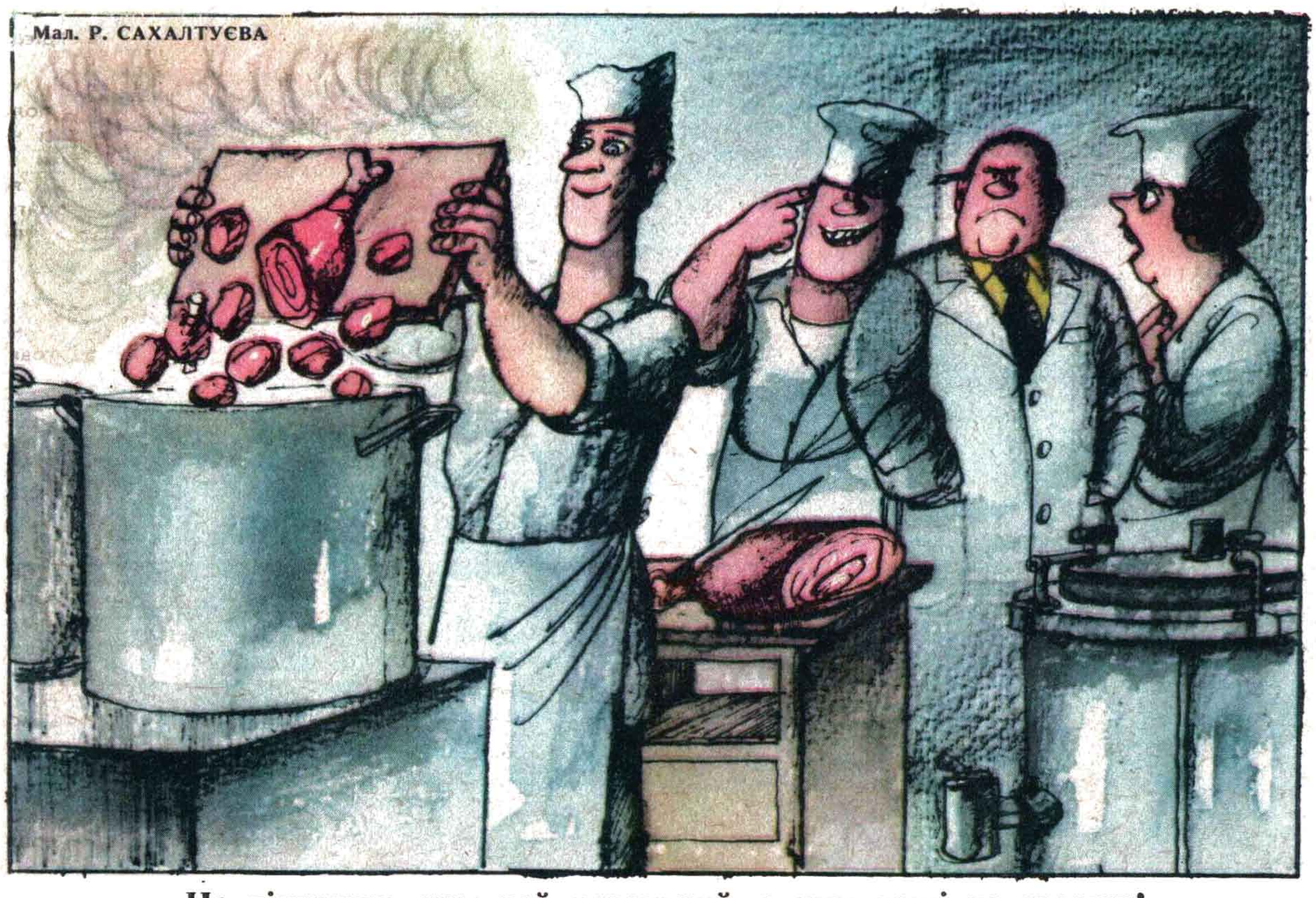

— Не підходить нам цей новенький: з ним каші не звариш!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Новорічне свято — веселе свято. Жартуй собі на здоров'я, скільки влізе. Можна навіть, згадавши дитинство, у зіпсований телефон пограти.

І зовсім інша річ, коли ви чекаєте телеграми, а вам приносять телеграфний бланк з якоюсь нісенітницею, хоч ясно, що відправник подібного телеграфувати не міг. Цим, наприклад, грішила заступник начальника відділення зв'язку села Мокра Калигірка Черкаської області В. І. Поліщук. Про один з таких випадків розповів редакції наш читач О. І. Дідух.

Як повідомив головний інженер Черкаського обласного виробничо-технічного управління зв'язку Д. І. Боровиченко, за безвідповідальне ставлення до роботи В. І. Поліщук з роботи звільнено.

Знаєш, де уже протягом п'яти років нічує Дід Мороз, прибувши на новорічні свята до Ровно? У котельні обласного неврологічного диспансеру. Завдяки палкій турботі керівників будівельно-монтажного управління облрембудтресту для нього тут створені ідеальні умови: собачий холод, ідеальна пустка, виняткова тиша.

Дозволимо тобі нагадати, що в своєму п'ятому номері за 1980 рік ти вже друкував нашого листа про те, що згадане управління ніяк не спроможеться закінчити будівництво котельні. Після цього керівництво БМУ трохи заворушилося. Навіть обладнання в котельні установили. Залишилося дещо відрегулювати та наладити, ну, і окремі будівельні грішки усунути. Але, видно, воно, керівництво, дужче боїться Діда Мороза безпритульним залишити, ніж відповідати за багаторічну тяганину.

ПРАЦІВНИКИ ДИСПАНСЕРУ.

м. Ровно.

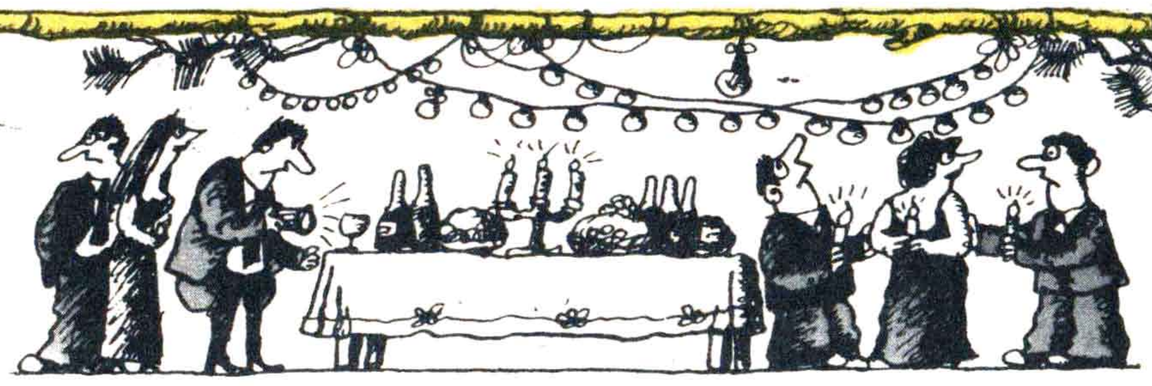

Ти, напевно, зустрічав Новий рік, як і всі люди — з ялинкою, на якій миготіли електричні зірочки гірлянд та виблискували іграшки, з «Голубим вогником» по телевізору? Щасливий! А от ми, мешканці будинку 28 по вулиці Мічуріна, що в місті Яремчі Івано-Франківської області, не те що телевізора включити, а навіть ялинкою у хаті не могли помилуватися. Через темряву. Бо із серпня 1982 року живемо без світла, хоч керівництво району електричних мереж неодноразово обіцяло полагодити електролінію. Та, видно, недаремно кажуть, що в декого обіцянка — цяцянка.

В. ШВЕДЮК.

Існує таке повір'я: якщо у новорічну ніч загадати бажання, то воно неодмінно здійсниться.

Так от, ми, жителі вулиці Котовського, гуртом загадали на Новий рік одне-єдине бажання: щоб на нашу вулицю переїхала міськрада. Якщо це станеться, нам не треба буде писати туди скарг (на них, між іншим, там не реагують), бо коли товариші з міськради почнуть кожного дня ходити на роботу та з роботи через місток, що веде на нашу вулицю і який, на жаль, давно вже на ладан дихає, то тоді його, мабуть, швидко відремонтують.

ЖИТЕЛІ ВУЛИЦІ.
Усього 16 підписів.

м. Ніжин
Чернігівської області.

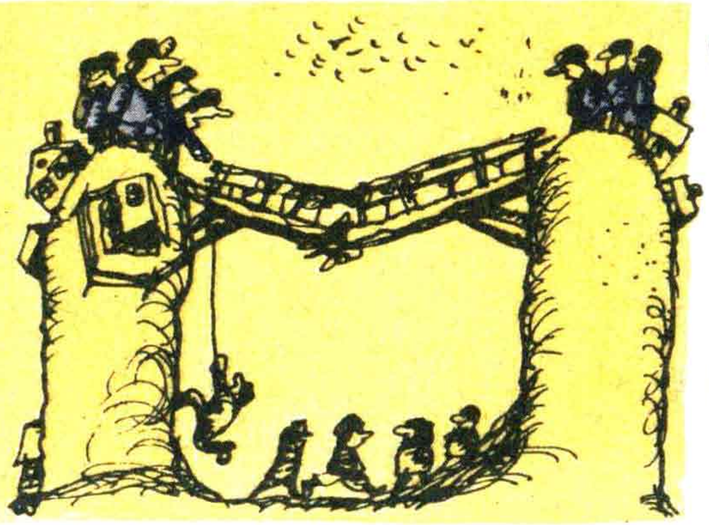

Знаєш, чого ми найбільше боялися напередодні Нового року? Що дід Мороз та Снігуронька звернуться до голови нашого колгоспу імені Кірова В. М. Михайлика з проханням підвезти їх, аби вони не спізнилися на свято, скажімо, з райцентру до села, і чекатимуть до останнього, якщо він пообіцяє прислати за ними автобус. Можеш бути певний: вони неодмінно спізнилися б, а то й зовсім не приїхали б. Стверджуємо це, бо знаємо, що між словом і ділом у товариша Михайлика частенько пролягає чималенька відстань.

Ми, батьки учнів Заруднянської школи, уже протягом кількох років добиваємося, щоб наших дітей підвозили до школи, тим більше, що спеціально для цього господарству було виділено автобус. Проте Василь Матвійович лише обіцяє. Автобус можна бачити де завгодно, тільки не з дітьми і не по дорозі до школи. А учням доводиться щодня долати пішки по 15 кілометрів. Яка після такого марафону наука в голову лізтиме?

ЖИТЕЛІ СЕЛА.
Усього 21 підпис.

Кременчуцький район
Полтавської області.

Декому подобається зустрічати Новий рік гуртом і на лоні природи: приємно людям, коли морозець за щоки та вуха пощипує. Але ж стихія залишається стихією: може так захурделити, що носа з хати не виткнеш. Що в такій ситуації робити?

Раджу любителям колективного святкування новоріччя в умовах, наближених до природних, зібратися в Будинку культури села Цекинівки Ямпільського району на Вінниччині. Опалення тут відсутнє, а тому температура в приміщенні така ж, як і за вікном.

А. МАКОВЕЄВ.

Отакий коленкор

Ні, що не кажіть, шановні товариші, а у мене до наших поліграфістів дуже й дуже серйозні претензії.

Звичайно, з часів Івана Федорова прогрес у технології книгодрукування рвонув далеко вперед. Що там казати: і офсет, і фотонабір, і кольоровий друк, і... Словом, і тощо. Але ж давайте глянемо у суть, у, так би мовити, першооснову. На жаль, ми ще й досі є свідками того, що на виготовлення палітурок іде все той же архаїчний картон, що друкуються книжки все на тому ж тлінному матеріалі — папері, навіть форматом сучасні видання мало чим відрізняються від букіністичних.

Отже, у цьому плані про якийсь особливий прогрес, шановні товариші, поки що говорити ранувато. І ось чому.

Жмеринська районна бібліотека для дітей та юнацтва існує в однойменному місті на Вінниччині вже не одне десятиліття. І не просто існує, а робить, шановні товариші, як і кожний подібний заклад, добру й корисну справу: прищеплює дітлахам любов до художнього слова, пропагує знання, засобами літератури виховує у своїх читачів почуття громадянства.

Отож, видно, врахувавши всі заслуги цієї бібліотеки у вихованні підростаючого покоління, й вирішили місцеві керівники виділити їй нове приміщення. Щоб, значить, бібліотека ще краще проводила свою виховну роботу серед юні, щоб іще ширші кола жмеринських читачів вона охоплювала.

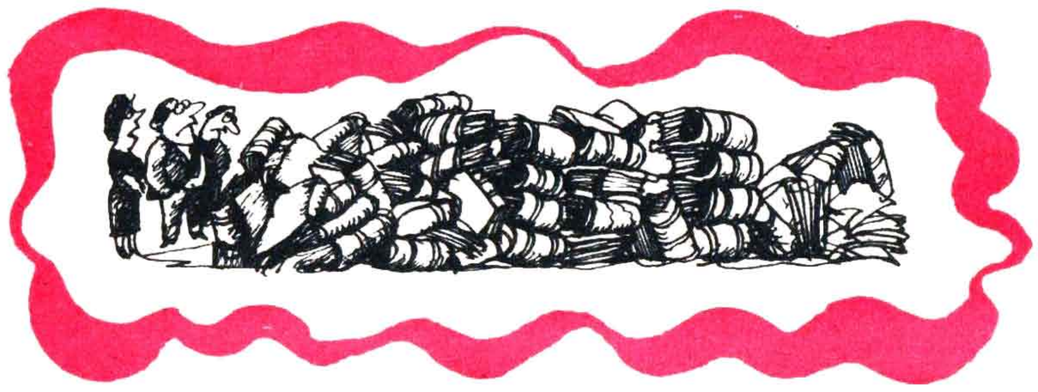

І незабаром таке приміщення їй було виділено. Приміщення, в якому для районної бібліотеки повинні були початися нові світлі дні її історії.

І вони, ці нові дні, почалися. Правда, зовсім не світлі. Бо з'ясувалося, що нове приміщення — зовсім не нове. Невдовзі після радісного новосілля дах його почав інтенсивно протікати, мало не щохвилини замикала проводка, струхлявіла підлога провалювалася під ногами, а головне — прямо на очах почали гнити книги.

Звичайно, тепер бібліотекарям було вже не до виховної роботи зі своїми читачами. Вони мерщій кинулися рятувати книги, яких нараховувалося на стелажах понад сорок тисяч, а заразом стали бігати у райвиконком із розпачливими благаннями зробити хоч який-небудь ремонт. Та скільки не бігали, протягом останнього десятиріччя так нічого й не вибігали...

А тим часом книжковий фонд неухильно перетворювався на фонд для підприємств по переробці макулатури. І тут уже нічого не вдієш: папір — матеріал тлінний...

А коли так, шановні товариші, то мені справді соромно за наших поліграфістів. За те, що вони й досі не навчилися виготовляти ті книжки із такого матеріалу, що й у воді, як кажуть, не тоне, і у вогні не горить. А уявляєте, як би були за це їм вдячні працівники Жмеринської районної бібліотеки та чотири тисячі малолітніх поціновувачів книги, що записані до неї? Та й не тільки вони. Безмежну радість і глибоку вдячність до книговидавців за таку неоціненну послугу, безперечно, відчув би і голова Жмеринського райвиконкому Павло Михайлович Страпак. Бо це ж йому постійно гризуть голову оті бібліотекарі, вимагаючи ремонту злощасного «нового» приміщення. А якби книги друкувалися на якомусь такому надтвердому, надвитривалому матеріалі, що не боїться ніяких атмосферних випробувань, то хай би те приміщення й взагалі завалилося, а книгам — хоч би що! І в райвиконком — жодної скарги. Уявляєте? А то обридли, їй-богу...

Словом, отакий, висловлюючись мовою поліграфістів, у цієї історії коленкор.

Ю. ІЩЕНКО,
спец. кор. Перця.

Вінницька область.

ЗАКУТОК ГРУБІЯНА

Матюк як запорука успіху...

Ану, скажіть мені, будь ласка, товариші агрономи, економісти, зоотехніки та інші спеціалісти, що, на вашу думку, позитивно впливає на зростання продуктивності полів та ферм? Висока агротехніка? Копітка племінна робота? Міцна кормова база? А коли немає ні того, ні другого, ні третього? Не знаєте?

На думку голови колгоспу «Шлях Леніна» Єланецького району, що на Миколаївщині, Г. А. Конобеєва, в подібній ситуації може виручити лише матюк. Варто, наприклад, послати подалі бригадира тракторної бригади, і вважай, що міжрядця спушено. А коли добряче вибатькувати всю бригаду, то можна в ті міжрядця не вносити ніяких міндобрив.

І в тваринництві, вважає голова, без багатоповерхового мату важко обійтися. Бо ніщо так не заохочує корів на високі надої, як згадка про божу матір.

Треба відзначити, що свій багатющий специфічний лексикон Г. А. Конобеєв використовував на повну катушку, не шкодуючи власних голосових зв'язок. Дійшло до того, що, забачивши головівський «бобик», матері чимдуж заганяли дітей до хат. А згодом не витерпіли і написали до «Перця» листа, в якому просили захистити їхню гідність. Мовляв, за такі монологи, виголошені де-небудь посеред людної площі, оратор неодмінно заробив би п'ятнадцять діб. А хіба в конторі, на фермі чи в бригаді гнути матюччя можна?

Чесно кажучи, ми були категорично переконані, що не можна. Більше того, вважали, що керівник, який розпускає язик, і не просто розпускає, а принижує підлеглих, заслуговує суворого покарання. А тому не сумнівалися, що в Єланецькому райкомі партії, куди редакція надіслала листа на перевірку, принципово оцінять факт.

Забігаючи трохи наперед, скажу: справа закінчилася тим, що на засіданні партбюро колгоспу Г. А. Конобеєву «було вказано на грубе ставлення до підлеглих і він попереджений про недопущення подібних фактів надалі». Про це повідомив редакції секретар райкому В. Кривенець.

Одне з двох: або свого часу, рекомендуючи Конобеєва на посаду голови, в райкомі забули попередити його, що лексикон керівника повинен відрізнятися від лексикону давніх одеських биндюжників; або ж принциповість товаришів з райкому похитнуло те, що нецензурщину Конобеєв гнув лише, як сказано у відповіді «при вирішенні виробничих питань в розмові з людьми», щиро вважаючи при цьому, що матюк теж може бути фактором підвищення продуктивності виробництва.

Принаймні, остаточної ясності поки що не видно...

В. БОНДАРЕНКО.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Довелося перефарбувати ялинку в жовтий колір, а то в інтер'єр не вписується!..

ЖЕРТВА ДРАКОНА

ГУМОРЕСКА

Новий рік, як відомо, належить зустрічати вдома. У себе. Чи у своїх друзів. В гіршому випадку, у родичів. Анатолія Сергійовича Зазимка ж під кінець року доля незмінно закидала у відрядження за сотні й тисячі кілометрів. Але йому щастило, і він завжди, мов бумеранг, встигав повернутися у рідну домівку до урочистого бою курантів.

Та ось трапилася подія, котра примусила Зазимка побіліти раніше призначеного природою строку. Ні, він не загруз глухо і безнадійно десь на Таймирі чи на Мисі Доброї Надії. Навпаки, цього разу взагалі нікуди не їздив і навіть не ходив на роботу: перебував у запізнілій тарифній відпустці. Він чистив пилососом свою невеличку квартиру, а його повногабаритна дружина Віра читала на канапі свіжі журнали.

— Слухай, Толю! — раптом сказала вона, перекриваючи гудіння пилососа. — А тобі відомо, яким має бути наступний рік?

Толя почав згадувати: ювілеїв ані в нього, ані в його благовірної не передбачалося, а шість років їхнього шлюбу — то яка ж це дата?

— Наступний рік буде роком Дракона! — пророкла Віра.

— Ну й що? — байдуже відреагував Зазимко, шуруючи щіткою по килиму.

— А знаєш, як за старовинним ритуалом належить зустріти цього Дракона, щоб він приніс до хати достаток? Ось написано: рівно опівночі надягти дублянку і з вікна власної дачі дивитися на свою машину. І при цьому ще обіймати правою рукою блондина чи блондинку.

— Щоб потім віддати цю блондинку на закуску отому страховиську? Адже дракони, як відомо, харчуються лише красивими жінками,— покепкував чоловік.

Але його благовірна відзначалася неймовірною вірою у всілякі химери: боялася чорних кішок, не клала подушок на стіл, не починала ніяких справ по понеділках і навіть відмовилася від нової квартири на тринадцятому поверсі — довелося перегравати на шістнадцятий.

До обумовлених ритуалом дублянки, машини і дачі Зазимкам було близько, мов рачки до сонця. Під силу була хіба що остання вимога щодо кольору волосся. Віра зиркнула на ще пишну, чорну, мов воронячий хвіст, чоловікову чуприну, й доля останньої була вирішена. Що-що, а «блондотон» і перекис водню у хаті водилися.

Жінка потягла Анатолія Сергійовича до ванної кімнати, наче кота до річки, і силоміць занурила його патли у тазик. Кажуть, чорного кота білим не зробиш, та Вірі вдалося це вчинити зі своїм чоловіком. Хоч одну новорічну жертву хижому триглаву було принесено...

Проминули новорічні свята... Як не силкувався Зазимко повернути своїй чуприні природний колір, йому це не вдалося — хоч стрижися під «нулівку». Довелося з відпустки так і повертатися на роботу блондином — перефарбованим, неначе лис у дитячій казці.

Для маскування він одшукав у шафі потертого капелюха з широкими крисами. Йому вдалося просковзнути до відділу нишком, не привертаючи до себе уваги. Але ж висиджувати весь день за столиком у капелюсі, мов пришелепкуватому, було неможливо, й довелося його зняти. Як тільки це сталося, відділ струсонув потужний регіт вражених співробітників. Позбігалися навіть кадри з інших поверхів. А потім його викликав до себе директор, у якого зі столу від струсу зіскочив телефон...

Директор глянув на свого підлеглого новими очима. Благородна сивина замість несолідної хлопчачої чорноти надала інженерові статечного й поважного вигляду, якого йому так невистачало у службовому житті. Й невдовзі, як тільки звільнилася вакансія, його призначили завсектором, а незабаром іще вище — начальником відділу. Тепер Анатолій Сергійович не тільки не намагався позбутися своєї блондинності, а навпаки — мало не щотижня підновлював її.

Усе з часом повертається на кола свої. За кілька літ прийшов знову рік Дракона, за своїми черговими жертвами.

Цього разу головний інженер Зазимко зустрічав зажерливого хижака за всіма належними правилами: на власній дачі, у дублянці, дивлячись на новеньке авто. Усе, як колись вичитала в журналі його забобонна дружина. Втім, одна невеличка відмінність була: цього разу права рука Анатолія Сергійовича обнімала плечі юної тендітної брюнетки...

Тепер настав самий час повернути собі молодецький чорнявий колір чуприни. Та яких засобів Зазимко не вживав, сивина не виводилася. Це було жахливо — вона стала природною! У якихось сорок п'ять років! І Анатолій Сергійович став фарбуватися знову — тільки тепер уже на чорний колір...

Савелій ЦИПІН.

м. Харків.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

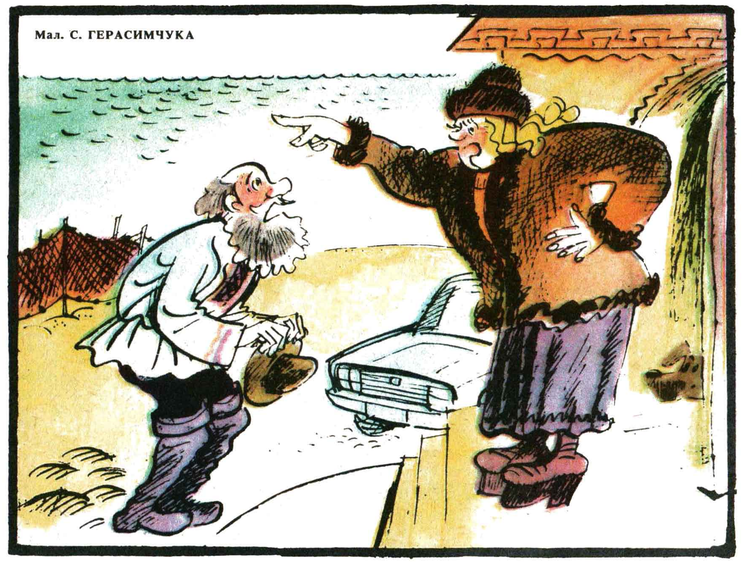

— Не хочу бути дворянкою! Зараз же йди до рибки і попроси, щоб вона мене влаштувала у пивний ларьок!

ДУМКИ РЕЧЕЙ

ГОЛКА: — Люблю співавторство. Особливо з Ниткою.

ДВИГУН: — Хто з нас не мріяв бути вічним!

ДУБЛЯНКА: — Спочатку здирають шкуру для мене, а потім — за мене.

ЖУРНАЛ: — Зацікавити можна змістом, а не товщиною.

КАЗАН: — А мені й на цьому світі пе́кло.

КОРИТО: — Свині завжди до мене рвуться.

МІКРОСКОП: — У мікросвіті теж багато цікавого.

ПІДКОВА: — Чи й коневі прибивають на щастя,— спитайте в коня.

ШТАМП: — До Печатки мені ще треба дорости.

Дмитро АРСЕНИЧ.

Заячий дух

БАЙКА

Які дива із нами робить спорт!
Один Зайчисько так натренувався,
що на змаганнях встановив рекорд,
де виступала дужа звірина вся.
Рекорд — не з бігу, а із боротьби!
І то не дивно, скажемо, якби
лиш зайчиків він кидав на лопатки,—
а то ж уклав самого Лева спатки,
а потім перекинув і Слона!
Чи ж то не дивина?
А от же — ні: не знаючи утоми,
Зайчисько наш відточував прийоми
і м'язи без упину гартував,—
от через те і чемпіоном став!
А дивина почнеться трохи далі.
Привіз вухатий золоті медалі
у рідний ліс, коли назустріч — Лис.

вірніше, Лисенятко молоденьке.
В зубах у нього — пташеня дрібненьке
пручається, пищить:
— Пустіть! Ой, ой, хто-небудь, захистіть!
І що ж наш чемпіон? Зібравши сили,
як не рвоне в кущі! Та аж залопотіло...
Спорт спортом, бач, а Лис таки є Лис,
хай йому біс...

Вам смішно з куцого? То смійтесь. А мені —
їй-богу, ні.
А байку написав, бо очі накололо.
Погляньте лиш навколо:
є, є між нами добрі молодці —
на вид — Геракли, а в душі — зайці.

Вас. ШУКАЙЛО.

Мал. В. СОЛОМАШЕНКА

— А ялинка у вас там є?

ЧУДЕСА В РЕШЕТІ

Гоголь під гострим соусом

Полтавський край — батьківщина Миколи Васильовича Гоголя. І, повірте, тут немало робиться хорошого і корисного для вшанування пам'яті великого земляка. Певною мірою якось осторонь цієї справи стояли досі працівники громадського харчування. Але — о радість! — прогалину нарешті ліквідовано.

Тепер у Полтаві в ресторані «Турист» подають макарони по-гоголівськи (!), котлети пожарські, фаршировані печінкою. Пропонується під оцей обід: горілка, вино «Херес», «Шампанське», гоголівська (знову ж таки!) паленка і мінеральна вода «Гоголівська». Усе це, майте на увазі, не на вибір, а усе гамузом! Бо обід, як люб'язно пояснила директор ресторану Світлана Миколаївна Гарнага, комплексний. А зветься він: «фірмовим обідом М. В. Гоголя». Тож відвідувач має вибір лише такий: тріснути 660 грамів спиртного або залишити його на столі, бо працівник цього закладу Світлана Борисівна Кузьміна, яка збагатила себе гастрономічними дослідженнями життя письменника, вичитала, що Гоголь мав звичку перед обідом вихилити чарчину горілки, під час обіду пив «Херес» і «Шампанське», а після нього вживав паленку. Хочеш відчути себе Гоголем — терпи, але пий!

Гарну наукову розвідку вчинили в ресторані, нічого не скажеш. Наведемо з їхнього доробку один перл. Стилістику і пунктуацію, природно, зберігаємо.

«Краткая характеристика Н. В. Гоголя.

Родился 20 марта 1809 года на Полтавщине, в селе В. Сорочинцы. Умер 21 февраля в г. Москве. (На десять днів раніше строку поховали письменника у ресторані! — **прим. авт.**).

Великий писатель прославил нашу Полтавщину, написав:

— «Вечори на хуторі близь Диканьки».
— Збірник «Миргород».
— «Мертві душі» і т. д.,

где с огромным удовлетворением осмеивал местных помещиков, городовых и губернаторов».

Дивогляди на цьому не вичерпуються, але чи варт їх наводити всі? Розбурхана фантазія вчаділого біля плити ресторатора хіба ж до такого дійти може? Завтра почнуть подавати до м'ясних страв смажену картоплю «Тарас Бульба». Фірмовий рахунок назвуть «Страшна помста». Запровадять комплексний обід «Плюшкін» (для скнар) і дружню молодіжну вечірку «Хлестаков», фірмові варіанти обслуговування «Ревізор» і «Одруження» (за однойменними творами М. В. Гоголя).

Гадаєте, фантазуємо? Ні! У одній з газет, де цей «фірмовий обід М. В. Гоголя» розрекламовано, пишуть: «...Планується у с. Василівці будівництво готелю з рестораном «Вій»... Цікаво: чи не моторошно буде відвідувачам, хоча б побіжно знайомим з однойменним твором письменника?

П. ЯБЛОНОВСЬКИЙ.

Вісті з того світу

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

«Між Японією та США досягнуто угоди про використання авіабази на японському острові Хонсю для розміщення американських ударних винищувачів-бомбардувальників».

(З газет).

СТЕЛИТЬ...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Вітаючи рідних, друзів і просто знайомих з Новим роком, завжди бажають щастя, здоров'я і успіхів у роботі. А на які успіхи може розраховувати той, хто плутає державну кишеню з власною, як це робили, приміром, директор Морозівської середньої школи Баришівського району на Київщині І. А. Медвідь та завгосп Г. В. Дегтяренко і про негідні вчинки яких читачі написали до Перця? Ні на які! Так воно й сталося. Як повідомив редакцію голова районного комітету народного контролю Ю. В. Макаров, нечистим на руку директорові та завгоспу оголошено по догані із занесенням в облікову партійну картку. З посад їх звільнено.

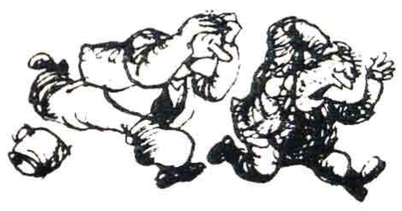

СУМА НЕ МІНЯЄТЬСЯ

Покупець просить касира розміняти йому п'ять карбованців.

— Як же вам розміняти?

— Ну, два рази по три і раз по одному.

— Е-е-е, так не вийде. Хіба що — два рази по одному і раз — по три.

— Можна й так. Яка різниця? Від перестановки доданків сума не міняється.

Подала У. ВИЗИР.

Кобеляче
Кременчуцького району
Полтавської області

НЕ ВСТИГАЮТЬ

На рингу в найнапруженіший момент бою обидва боксери раптом перестали битися. Суддя запитав:

— Що сталося?

— Та спортивний радіокоментатор говорить так швидко, що́ ми не встигаємо за ним! — відповіли боксери.

Надіслав Ю. БІЛИНЕЦЬ.

смт Ратно
Волинської області.

ПОРОЗУМІЛИСЬ

— Громадянине, це правда, що ви систематично варите самогон? — звертається суддя до звинувачуваного.

— Неправда, я п'ю лише сирий.

Надіслав В. ПОРОК.

м. Кіровоград.

РІЗНИЦЯ

На уроці української мови учень у слові «портфель» неправильно поставив наголос і сказав «по́ртфель». От учителька й питає:

— Скажи, будь ласка, а між словами «портфе́ль» і «по́ртфель» є якась різниця?

— Є... — невпевнено відповідає учень.

— І яка ж?..

— У портфе́лі носять докуме́нти, а у по́ртфелі доку́менти...

Повідомив Р. ДЕМЧУК.

смт Зарічне
Ровенської області.

НОВА МОЛИТВА

Давно це було. Дуже вже не мирили дяк із попом. Так і шукали один одному якоїсь каверзи. Якось дяк підгледів, що батюшка читає молитву із шпаргалки... Минав час. Була неділя. Посходились миряни, і почалась служба божа. Піп завів стару молитву, підглядаючи в шпаргалку. Перекинув листок, а там біло-чистий аркуш... Піп на якусь мить замовк, потім продовжував:

— Як тут бєло, так і там бєло. Так бог с ничево сотворіл землю і нєбо. Амінь!

Миряни б'ють поклони, хрестяться. Нова молитва.

Повідомив Г. ЧОРНИЙ.

с. Копанки
Маловисківського району
Кіровоградської області.

Пісеньки із знайомого репертуару, або дещо про духів і дух

Не знаю, як ви, а от я — в чім і признаюся щиро — донедавна чомусь не тільки не чув, а навіть і не догадувався, що за морем-окіяном, десь у Америці далекій, співак на ймення Енді Варол є.

Це, що й казати, прогалина в моїй обізнаності зі світовою культурою; діра, крізь яку моє анальфабетство свого невмиваного носа на світ білий витикає.

Але я не дуже тим переймаюся; духовно злиденнішим, як не дивно, себе не почуваю. І коли оце мову про вищезгаданого служителя муз завів, то зовсім не з поривання притьмом якось ту діру бодай про людське око заткнути. Мене аніскілечки не цікавить, яким репертуаром Енді-співак собі на хліб заробляє. Скажу більше: мені геть-таки байдужісінько, яку лепту вносить Енді Варол у загальнолюдську скарбницю духовну.

Інша справа — дух! Оце вже цікаво. А байдужим тут бути — гріх.

Але дух той у даному випадку теж нічого спільного із духом святого мистецтва не має.

Штука, бачите, в тім, що Енді Варол, як повідомляє нью-йоркська газета «Віллідж войс», не тільки співає, а ще й може духів із того світу викликати й бесіди із ними вести. От у такий спосіб, як із тієї ж газети дізнаємося, він недавно з Адольфом Гітлером бесідував, «узяв інтерв'ю» у нього.

Це, правду кажучи, теж не таке-то вже, щоб аж-ой, диво: «розмови» з небіжчиками на Заході не відучора практикуються. Коли — з більшим, коли — з меншим розмахом.

Останнім часом — із великим.

А спричинилися до такого нападу балакучості зовсім не містичні, а цілком реальні, виплоджені тамтешнім життям-буттям притичини.

Візьмімо хоча б той же благословенний край, де Енді Варол свої таланти демонструє. Безробіття, інфляція, воєнний психоз, розгул злочинності породжують непевність у власних силах, страх перед майбутнім. І — результат: двадцять процентів населення США — 40 мільйонів чоловік! — хворіють неврозом.

Притлумлений страхом перед днем прийдешнім, засмиканий американець (та й не тільки, звісна річ, він) хоче знати, що ж на нього у тому дні прийдешньому чигає; зневірившись у обіцянках мужів державних, та у прогнозах учених провидців світу сього, він ладен шукати собі порадників, розрадників та провидців на тому світі.

А раз є попит на потойбічних оракулів, то, звичайно, знаходяться й умільці, готові тим попитом скористатися, прибравши роль посередників між поспільством і загробними «консультантами»...

І от, узявшись таким робом, значить, завісу перед таємничим майбутнім підняти, американський співак Енді Варол зупинив свій вибір на персоні Адольфа Гітлера, «викликав» його «дух» і «взяв інтерв'ю» у нього...

Може б, ми на це й уваги не звернули, коли б, як уже говорилося, не дух...

Почав «інтерв'юєр» із запитання інтимного, сказати б, характеру — закортіло йому знати, чи подобалося Гітлерові бути фюрером, на що той відповів: «Це було прекрасно».

Після цього екскурсу в приємне минуле перейшли до питань сучасного міжнародного становища, до його перспектив.

Тема розмови, як бачите, була дуже серйозна. Сьогодні вона стоїть у центрі уваги мільйонів і мільйонів людей. І я не боюся пальцем у небо ткнути, сказавши, що саме це й привернуло до неї увагу Енді Варола...

Гітлер охоче вдовольнив цікавість свого співбесідника — відповів на запитання. Так що, дякувать фюреру, тепер Енді може й поспільство темне належним чином просвітити.

Так, зокрема, фюрер передбачив «скорий крах Радянському Союзові»; виклав свою авторитетну думку про теперішню американську адміністрацію, сказавши, що вона «краще його зрозуміла». А щоб сумніву у цьому не було, продемонстрував і своє розуміння та схвалення відомих поглядів тієї адміністрації: висловив переконання, що «ядерну війну можна вести і виграти»...

Як бачите, без духу тут і справді не обійшлося — ним од того «інтерв'ю» за версту у ніс б'є! Це дух бездумного авантюризму, гнилий дух антирадянщини і антикомунізму. Дух, що ним дехто намагається затуманити людський розум, аби легше було свої темні оборудки вершити...

Але вернімося-но до самого того «інтерв'ю».

Опріч хіба що вельми сумнівного, як на здорову голову, але багатомовного фюрерського компліменту на адресу сучасної американської адміністрації (краще його зрозуміла!), нічого нового в ньому нема. Оте каркання про «скорий крах Радянського Союзу» — стара, як відомо, пісенька, один із коронних номерів того ж таки Гітлера: під хвацькі марші «бліцкрігу» він, запінившись, її ще в 1941 році кукурікав.

Закінчилося те співаннячко передсмертним скавулінням битої собаки...

Але й у гітлерівському репертуарі та пісенька була не нова: ще з 1917 року починаючи, по деяких краях, зокрема й за тим же морем-окіяном, щось дуже подібне звучало. Була то вельми модна в певних колах пісенька про «скорий крах» Радянської влади. Співали й переспівували її на всі лади й голоси, аж поки їм не заціпило.

І от знову, не прислухаючись до голосу здорового глузду, сьогочасні зловісноголосі трубадури своєї заводять — то виють про «неминучий крах» нашого ладу, то закликають до «хрестового походу» проти комунізму, проти Радянського Союзу, то... Одне слово, стара програма. І, як бачите, навіть для підсмаженого фюрера в ній місце знаходиться.

Звичайно, із «духом Гітлера» Енді зшарлатанив: у ним самим задуманий, продуманий і самим же ним виконаний номер під назвою «Інтерв'ю» той «дух» за вуха притягнений. Для більшого, сказати б, «авторитету». Але в цім, що голос покійного претендента на світове фюрерство він підключив до хору сучасних претендентів на цю роль, логіка, безумовно, є: останнім часом у них усе більша співзвучність вловлюється. До того ж і в репертуарі теперішньому суттєвих змін нема — усе знайомі, старі пісеньки...

До речі, сповнена оптимізму співаночка на тему війни, яку «можна вести і виграти»,— теж не нова. Тільки тепер вона виконується в новій, вашінгтонській, обробці, під супровід пентагонівського оркестру, основна роль у якому відводиться ударним інструментам. Точніше — ядерноударним.

Еге ж, не нова пісенька: і той же Гітлер, і до нього дехто — всі вони теж розраховували, що «можна вести і виграти». Навіть переконані були, що виграють. Та заграли за ними труби похоронні.

А декого й так, без музики на смітник історії викинули.

Між іншим, місця на ньому ще вистачає...

Держава ж наша тим часом своє 60-ліття з усім чесним людством відсвяткувала. А ми з вами ось уже і в новий рік вступили. Хотілося б вірити, що в цьому новому році тверезий глузд візьме гору над безумством, і багато чого із арсеналу горезвісної «холодної війни», яка останніми роками знову в моду входить, опиниться на тому смітнику.

Д. МОЛЯКЕВИЧ.

ЧИ Є ДІД МОРОЗ!

— Лягай, донечко, спати. Завтра ти мусиш бути бадьорою: прийде Дід Мороз із подарунками...

— Нема ніякого Діда Мороза! — сміється Надійка.

— Є, доню.

— Ні, нема. Юрась у дитячому садочку говорив, що то переодягнений дядя...

— Ну, коли ти впевнена, що немає,— хай буде по-твоєму. Ніхто, значить, до нас не прийде.

Опісля, коли мама підійшла до ліжка, щоб сказати Надійці «на добраніч», та примружила оченята і проказала:

— А ти знаєш, мамо, я думала-думала і вирішила, що Дід Мороз є.

— Є! — погодилася матуся.

— І він прийде завтра до мене... з подарунком?

— Обов'язково прийде, донечко,— сказала мама.

Віктор МУРАВЙОВ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

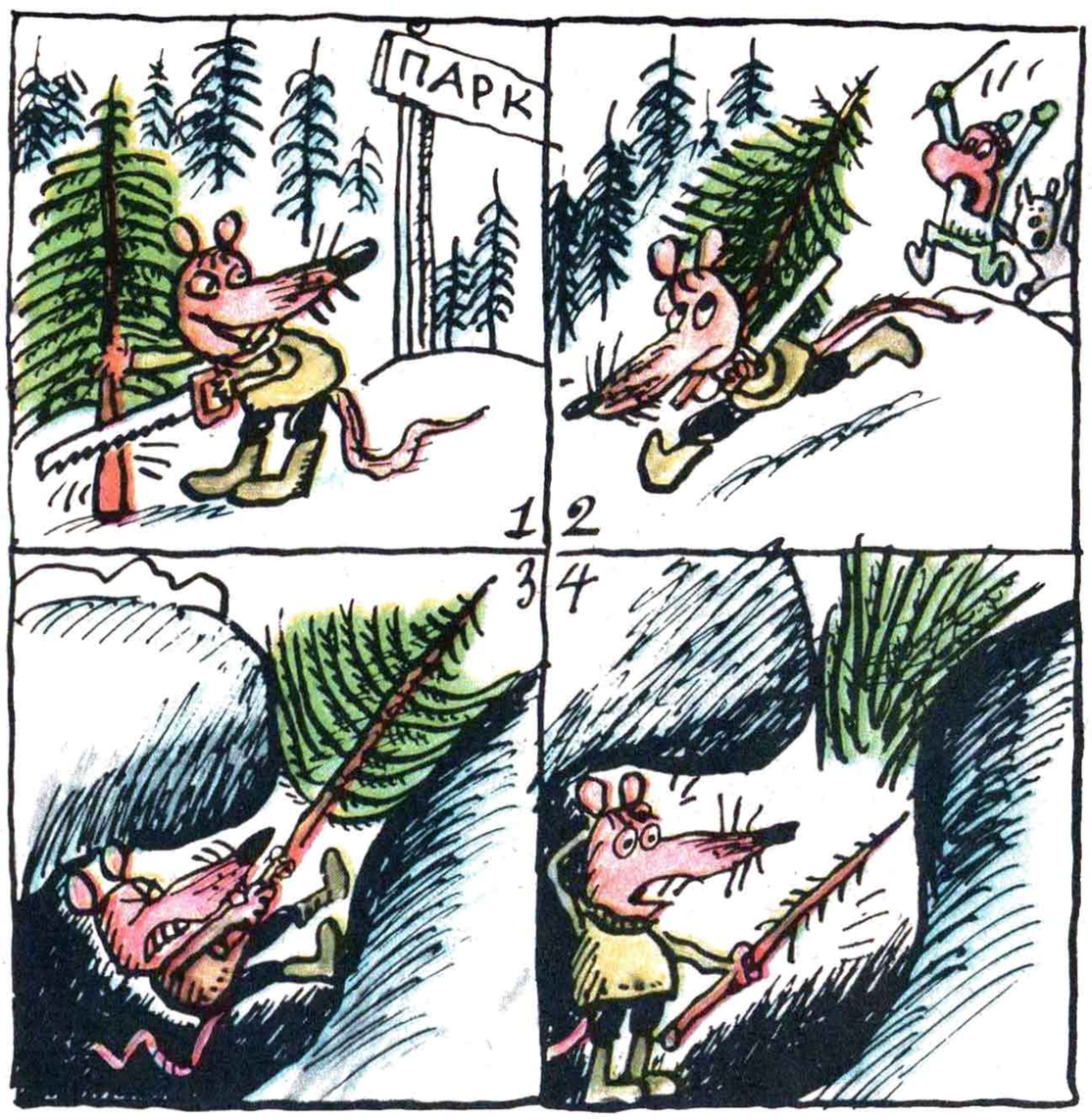

ЛІСОВА АВАРІЯ

Хто голосить?
Звідки галас?
Що стряслося,
Що там сталось?
Розкажу вам по порядку:
Йшла сорока на посадку.
А була у нашім лісі
Ожеледиця така,
Що сорока посковзнулась
І зірвалася з дубка.
Дуже звисока упала,
Ноги-ребра поламала:
Із вершечка у замет,
Мабуть, падати не мед!
Позбігались птиці й звірі,
А сорока, знай, кричить.
Але я чомусь не вірю,
Що насправді їй болить.
Як гадаєте, малята,
Чи забилася крилата?

Василь МОРУГА.

ПРИГОДА З НОСОМ

Після заметілі
Вранці на лугу
Зайчики ліпили
Бабу снігову.
Голова кругленька,
У руці мітла...
Зайчик куцохвостий
Ген біжить з села.
Треба, щоб морквинку
Він сюди приніс:
Буде у бабусі
Дуже гарний ніс.
Вуханя чекають...
Ось і він іде.
Всі йому гукають:
— Де морквина? Де?
Глянув якось косо
І на лапки сів:
— Вибачте, я носа...
По дорозі з'їв!

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

КМІТЛИВІ ДІТИ

(На уроці хімії)

— Діти, ложку золоту
Я поклав у кислоту.
Поясніть, якщо хто зна,
Чи розчиниться вона?
Всі гукнули хором: — Ні!
— А чому? Скажіть мені.
— Бо інакше ложку ту
Ви б не клали в кислоту!

СХОЖА НА СЕСТРИЧКУ

Стріла Наточка Марічку:
— Як ти схожа на сестричку!
— Чим же я на неї схожа?
Може, я така пригожа?
— Ні,— сміється Ната. —
Ти така ж патлата!

Василь ШАРОЙКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Сатиричні мініатюри

ПЕРЕХІДНИЙ ВІК

— Перехідний тепер у сина вік,—
В курс чоловік свого сусіда вводить,—
До цього пив лише томатний сік,
А це уже на пиво переходить!

ДАРЕМНА ТРИВОГА

У одному з колгоспів восени
Зустрілись агроном із головою.
І повели, як водиться, вони
Розмову ділову поміж собою.
— До оранки не все готово в нас,
З посівами озимої — провали!..
— Тривожитись не варто! Все гаразд:
Ми вже давно про це одзвітували!

Борис МИРОНЕНКО.

ПЕРСПЕКТИВА

Ледь торкаючись землі,
Мчать нестримно «Жигулі».
Десь та спинить їхній лет —
Не інспектор, то кювет!

БІЛОСНІЖНІСТЬ

У поїзді б приліг,—
Сміливості чи ж стане:
Білизна, наче сніг...
Що при дорозі тане!

НУЖДА

Скривилась, аж фарба знялась на губі:
— Ну, що в чоловіка мого за зарплата!
За двісті карбованців персня придбати —
І то я не можу дозволить собі!

Валентина СТЕПАНЕНКО.

м. Вінниця.

ОРИГІНАЛЬНИЙ НОМЕР

Байка-жарт

— Прийміть мене в трупу! — огрядна Свиня
Блага-умовля головрежа Коня,—
Манеж — моя мрія! Без нього — не жити!..
Пом'якшав зворушений Кінь-головреж:
— А номер у тебе цікавий?
— Авжеж!
Ум'явши ячмінної дерті корито,
Я можу манеж капітально... порити!

Євгенія КАРАМІНА,
Микола РОЗУМНИЙ.

м. Донецьк.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— От добре, дідусю, що ви вчасно нагодилися, а то ми в гості запізнюємось...

У ПОТОЧНИХ СПРАВАХ

ЛІРИЧНА БУВАЛЬЩИНА

Був останній день старого року, і не знаю як кому, а мені все навкруги здавалося напрочуд прекрасним, ніби я надів рожеві окуляри...

Позитивні емоції випромінювалися з мене зовсім невипадково, бо рік, який от-от мав закінчитися, був для мене надзвичайно плідним. По-перше, з досить легковажного й життєрадісного студента Вітюші перетворився я на досить солідного й заклопотаного педагога Віктора Віталійовича. По-друге, і це найголовніше, саме сьогодні ввечері мало статися те, про що ми з Ірочкою мріяли ще відтоді, коли сади цвіли й тьохкали соловейки — себто відколи ми вперше познайомились...

Та що говорити! Насилу відбувши уроки, я заскочив востаннє цього року до вчительської, поспіхом запхнув на полицю класний журнал, почав було хутенько збиратися додому та, ненароком позирнувши на дошку об'яв, остовпів: на пришпиленому папірці зазначалося, що сьогодні рівно о 18.00 — себто ось зараз — має розпочатися заключна педрада! І що явка суворо обов'язкова і без запізнень...

«Оце так! Оце влип! Тільки цього ще й не вистачало!» — з жахом подумав я, гарячково обмірковуючи скрутне становище, що так несподівано виникло.

«Відпроситися? Тільки не це, бо неодмінно почнуть розпитувати, що та як... Захворіти? А хто повірить? Хіба ж у хворого може бути така сяюча рожева пика? Просто... втекти? Це ідея, але ж тепер уже, мабуть, дідька лисого втечеш...»

Наче на підтвердження до мене долинув голос завуча Марії Петрівни:

— Вікторе Віталійовичу, на педраду!

Знехотя поплентався я до класу, де мало відбутися оте непередбачене засідання. «Може, хоч закінчиться швиденько, бо кожному ж кортить скоріше бігти додому, готуватись до зустрічі Нового року...» — намагався втішити я себе.

Але «швиденьким» щось і не пахло.

Про це свідчили і старанність, з якою адміністрація вмощувалася за столом, і численні папери, що з'явилися на столі.

Закінчивши приготування, наша директриса Людмила Іванівна поволеньки підвелася й остаточно розвіяла всі мої сподівання.

— Почнемо, товариші,— сказала вона. — Поспішати нам особливо нема чого. Новий рік ще десь аж на Далекому Сході, і доки він сюди дійде, ми встигнемо докладно обговорити всі наші невідкладні, болючі питання — зокрема, стан успішності і...

«Ні, таки обов'язково втечу! Ось хай тільки оголосять перерву!» — вже твердо вирішив я, щохвилини позираючи на годинника і соваючись на парті, мов посолений в'юн у ночвах.

Це не минуло пильної уваги завуча Марії Петрівни.

— Е-хе-хе... Що воно за молоді кадри пішли? — зітхнула вона, взявши слово і позираючи на мене поверх окулярів. — Невже ж, голубе мій, і учні у вас на уроках отакі непосидючі? Хай уже нам часом не сидиться, бо нас удома обсіли, крім планів і зошитів, ще й діти та онуки, а куди ж ото ви так поспішаєте, молодий та нежонатий?

«Куди, куди!» — мало не викрикнув я, та вчасно згадав янгольський характер Марії Петрівни й приниш.

— То ж бо й воно,— констатувала Марія Петрівна. — Чим ото крутитися, краще поясніть, шановний молодий колего, навіщо було ставити Толику Свистюку двійку! Як ви дійшли до життя такого — та ще й у кінці чверті?! Хіба ж ото годиться псувати процент успішності і тягти школу назад? Ніякої відповідальності! Мені, наприклад, про це й подумати гірко...

«Що ж робити?! — аж кинувся я. — Вже ж, мабуть, і справді час кричати «гірко!», а я... а мене... І перерви, як на гріх, не оголошують».

... — Хто що має в поточних справах? — почувся, зрештою, голос Людмили Іванівни.

Тут мене прорвало, мов греблю навесні.

— Я маю! Я! — заволав я, скочивши з місця. — Можна вже бігти?! Я геть чисто все виконаю і перевиконаю, що там у протоколі, тільки відпустіть, благаю, скоріше! Відпустіть, бо спізнююсь на своє... на своє весілля!

— Йой! — одноголосно зойкнула вся педрада. — Поздоровляємо, Вітю... Вікторе Віталійовичу! Бажаємо... Тільки чому ж було відразу не сказати? Хіба ж ми не люди?! Ай-я-яй! Що то значить — молоде-зелене...

— Зелене то зелене, а який дисциплінований! — почулося навздогін. — Подумати тільки: стільки сидів і не відпросився! Ось тобі й молоді кадри!

Дмитро ВИШНЕВСЬКИЙ.

Малює Олександр АЛЬОШИЧЕВ

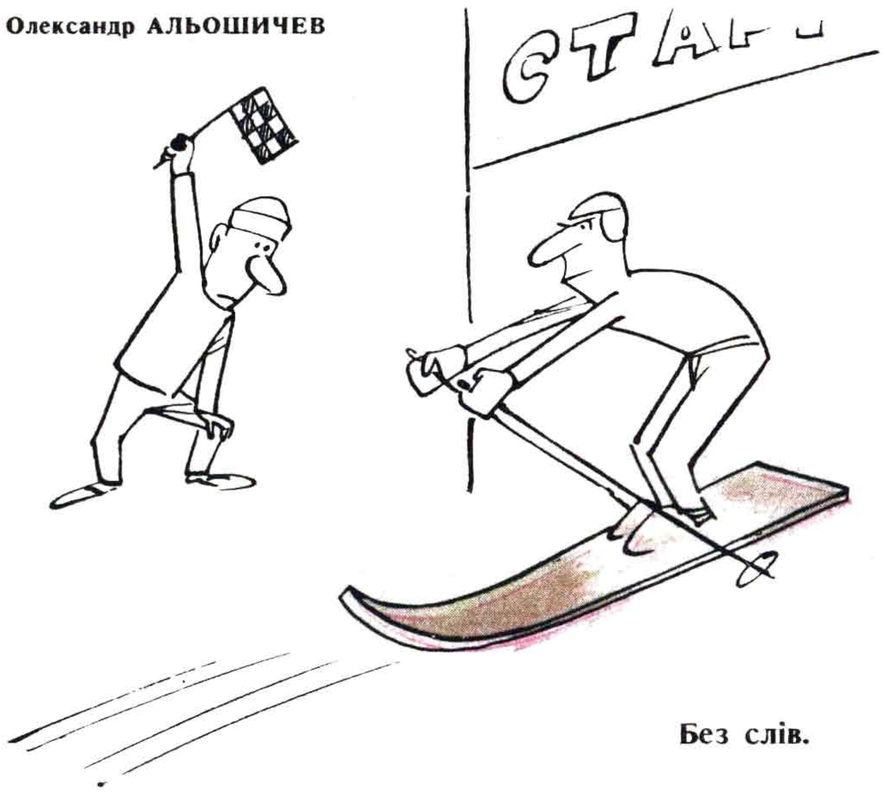

Без слів.

— Ну, то що: подавати шашлик?

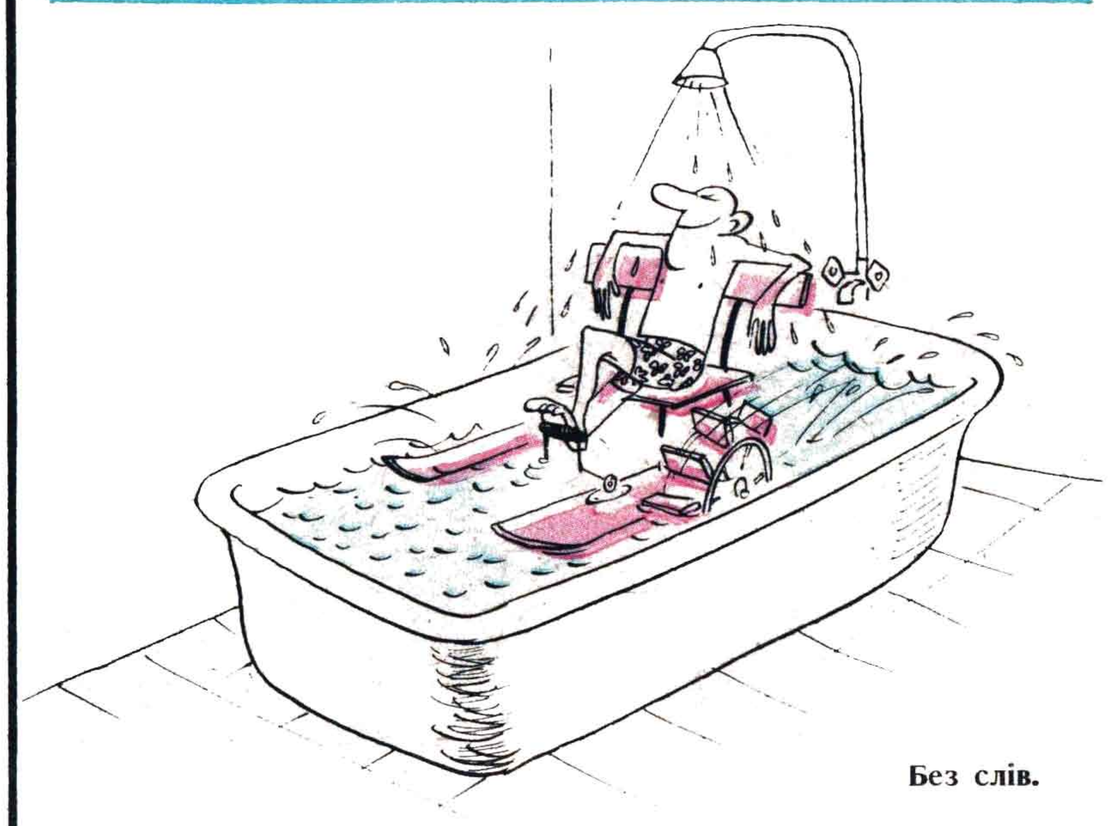

Без слів.

ЗООАФОРИЗМИ

- *Персональний акваріум для Золотої рибки.*
- *Архар — той же Баран, тільки вище забрався.*
- *Гарна русалонька, та кров риб'яча.*
- *Гачок на пенсії: «Пам'ятаю, бувало, підсікав і Плотвичку, і самого Минька!»*

м. Ялта. **Микола ПОЛОТАЙ.**

Страшне перо не в гусака...

«Районний вузол зв'язку повідомляє про те, що скарга, надіслана до редакції про технічну несправність абонустановки по вулиці Лісовій, дійсно була у несправному стані. Із-за відсутності запасних частин відремонтувати її в даний час неможливо».

«Адміністрації нашого заводу добре відомо про те, що в цехах трапляються непланові поломки станків, а тому ми докладаємо всіх зусиль, аби ця робота велася планово, з урахуванням технічних можливостей нашого підприємства».

«Сьогодні на заводі вже ведуться пошукові роботи по виявленню виробів, які можна атестувати на Знак якості».

(З листів до редакції).
Надіслав В. ОЖГО.

«Довідка,
видана к-пу ім. Мічуріна в тому, що цього числа оглянута свиняча туша із забитого клінічно здорового бичка».

Гол. ветлікар к-пу (підпис).
Надіслав І. БУРИМА.

НОВИНКА

ГУМОРЕСКА

Що не кажіть, а щось воно в природі є.

Якась сила дивиться за нами.

І якщо їй хто не вгодить — насилає на нього мару.

Оце й зі мною таке стряслося, що бодай і не розказувати. Ще після обіду був при повному здравії. При настрої. Підписав акт про здачу нового будинку. Гарно поспівали в ресторані. А ввечері я щось тій силі не вгодив. Наче мішком мене, окаянна, накрила. І вийшло, що я — це вже не я, а ніби лантух із половою. А в голові моїй повно дубової тирси.

Давай я тією тирсою розмірковувати.

Ага, значить, те, що я виконроб,— це точно.

Те, що звати мене Сергієм Квочкою,— теж пам'ятаю.

А те, що зі мною робиться,— ніяк не второпаю. Ніби опинився я в якійсь новій квартирі. Стою, чухмарю з такого дива лоба, а тут і мара прямо із стіни випливла.

— Оце тобі, Сергію, нове житло,— пояснює.

У моїй голові хоч і тирса, але докумекав: щось воно не теє... В мене ж квартира, мов лялечка. Навіщо мені ще одна.

— Дякую,— кажу,— за сердечну увагу, але вона мені не потрібна. Виділіть комусь іншому.

— Так і зробимо,— продовжує мара. — Але спочатку ти в ній поживеш.

— Це ж як? — дивуюся.

— Новинку таку в тресті придумано: хто споруджує квартиру, той і повинен пожити в ній рік випробного строку,— пояснює мара. — Колись же інженери ставали під збудованими ними мостами.

Отут мені запахло димом. Не інакше, як почала тліти в голові тирса. Хіба ж не загориться?! Ми ж до Нового року поспішали одержати премію і стулили будинок сяк-так. Оце влип у халепу!

— Яка новинка?! — обурююсь. — Мені й без неї живеться добре! Навіщо вона мені?

А мара й вусом не веде.

— І жіночку твою та діток поселю на підпряжку,— продовжує. — Щоб у гурті веселіше було.

Не встиг я й оком моргнути, а вже мара Клаву з Миколкою і Наталочкою заманює до мене.

Як кинуся я до них та як закричу:

— Це неправильна новинка! Вирвайтесь, не піддавайтесь! Кусайте мару за руки! Гризіть її за литки!

Але хіба ж угризеш, як мара така, що ніби вона є, ніби її й немає. Зачинилися за Клавою і дітками двері квартири, а в мені, відчуваю, вже й полова горить. Я свою жінку добре знаю. Таке буде новосілля, що запам'ятаю до нових віників.

Обдивилася Клава житло, зморщила носа, підійшла до стіни, торкнулася пальцем штукатурки, а вона — шурх. Обсунулася коржем донизу.

Я ввібгав голову в плечі, про всяк випадок став ближче до дверей.

А в Клави аж брови зійшлися шнурком:

— То оце ти мені збудував такі хороми?! Оце так для рідних діток постарався?!

— Клавочко, серденько! — благаю. — Хіба ж я знав, що буде така новинка? Я ж не для тебе, я ж для когось іншого...

— А тепер що?! — підступила до мене жінка. — Я на штукатура чи тесляра перекваліфікуюся?!

— Не хвилюйся,— заспокоюю Клаву. — Дам кілька сот шабашникам, вони за тиждень наведуть порядок...

— Що?! — аж підскочила жінка. — Пущу за вітром свої гроші! А що ж це твої майстри на роботі робили? За що ж це вони одержували зарплату?!

— Якось викрутимося,— дотліваю я всередині. — Підключу знайомих, щоб виручили. Щоб назад у нашу квартиру переселили. Я все влаштую. Ти тільки не здіймай гармидеру. Я побіг...

А куди бігти — не знаю. Намацав якісь двері, шарпаю з усієї сили, а вони не відчиняються. Давай я допомагати ногами, щоб таки вирватися.

Спасибі, хлопці з міліції взяли мене під руки і показали, куди йти. Вони й мару од мене одігнали.

...Одкидаю оце на якійсь базі сніг од складів і дуже ж мені кортить знати про ту новинку: чи у своїй Клава квартирі, чи в отій, що для когось? Може б, збігали, подивилися? Заодно й новорічний привіт від мене жінці та діткам передали б. Я в боргу не залишуся. Віддячу керамічною плиткою або добрячим унітазом. Ось я вже й адресок написав на коробці сірників. Перекинути через паркан? Га?

Борис ПОЛІЩУК.

м. Київ.

А. АРУТЮНЯНЦ

П. СТОРОЖЕНКО

І. СОЧИВЕЦЬ

Р. САХАЛТУЄВ

В. САФОНОВ

Б. ПОЛІЩУК

М. БІЛКУН

М. ПЕТРЕНКО

В. БОЙКО

А. НАУМОВ

В. БОНДАРЕНКО

Д. МОЛЯКЕВИЧ

С. ГЕРАСИМЧУК

С. МЕЛЬНИЧУК

МОЇ ЛАУРЕАТИ

Новий рік, вельмишановні читачі, я зустрів у дружньому колі своїх колег — сатириків і гумористів, а вранці першого січня — як мовиться, на свіжу голову — знову зустрівся з ними за столом, тільки вже за круглим редакційним столом, щоб підбити підсумки творчого змагання авторів журналу за кращі малюнки, фейлетони, гумористичні вірші. Претендентів на премії було таки чимало, але моєму журі дуже посприяли у визначенні найкращих творів ваші, дорогі друзі-читачі, відгуки та рекомендації, котрі надходили до журналу протягом року.

Отже, моїми лауреатами 1982 року стали:

Анатолій АРУТЮНЯНЦ — премійований за малюнки «Веселий місяць травень» (№ 8), «Чи снилося нам...» (№ 10), «От коли вони дружно рвонули...» (№ 16);

Микола БІЛКУН — за памфлет «Націоналістичні імпрези та історичні терези» (№ 8);

Владислав БОЙКО (Василь Шукайло) — за байки «Миша-підлабузниця» (№ 4) та «Соловей на службі» (№ 22);

Володимир БОНДАРЕНКО — за фейлетони «На мілині» (№ 8), «На городі бузина» (№ 19);

Сергій ГЕРАСИМЧУК — за малюнки «Колекція Перця» (№ 2), «Стара казка, або мрії заокеанської лисиці» (№ 14), «Пнеться, як жаба на купину» (№ 17), «Єдинокровні» (№ 21);

Володимир ГЛИВЕНКО — за малюнки «Чого це в тебе такий жалюгідний вигляд?..» (№ 9), «Малюнків разок на сюжети казок» (№ 13);

Віктор ГУБІН — за теми до карикатур, опублікованих протягом року;

Валерій ЗЕЛІНСЬКИЙ — за малюнки «Драматична ситуація» (№ 7), «Повернення блудного сина» (№ 8), «Хай славиться ясний знаменний рік...» (№ 21);

Валентин ЛАГОДА — за вірш «Перепади» (№ 13);

Ігор ЛАГОЗА — за фейлетони «Підстрижений ставок» (№ 6), «Крапля з моря і море з краплепель»(№ 10), «Дуже науковий підхід» (№ 15);

Костянтин ЛЕМЕШЕВ — за фейлетони «Інформація для роздумів» (№ 20), «Фантастика у шухляді» (№ 22);

Михайло ЛИТВИН — за лінограверюри «Без слів» (№ 2), «Сувенір з-за океану» (№ 3), «Фарисейська арія» (№ 15), «Вашінгтонський акомпаніатор» (№ 16);

Сергій МЕЛЬНИЧУК — за гумореску «Жертва моди» (№ 22);

Дмитро МОЛЯКЕВИЧ — за вірш «Братерства свято» (№ 9);

Анатолій НАУМОВ — за фейлетон «Таке сумне сальдо» (№ 21);

Микола ПЕТРЕНКО — за байки «Не в те гніздо» та «Баранове весілля» (№ 18);

Борис ПОЛІЩУК — за гумореску «Свіжина» (№ 24);

Віктор САФОНОВ — за теми до карикатур, опублікованих протягом року;

Радна САХАЛТУЄВ — за малюнки «Сказала б я тобі, Вовче...» (№ 19), «Звичайний фашизм»(№ 22) та за оформлення матеріалів журналу протягом року;

Іван СОЧИВЕЦЬ — за гумореску «Тітка знайшлась» (№ 7);

Павло СТОРОЖЕНКО — за гумореску «Нововведення» (№ 6).

Щиро вітаю моїх нових лауреатів, зичу їм усілякого добра, а найпаче — нових сатирично-гумористичних здобутків. Заразом запрошую усіх своїх авторів і читачів рівнятися на переможців і гострити пера для участі в творчому конкурсі року 1983-го!

ПЕРЕЦЬ.

В. ГЛИВЕНКО

В. ГУБІН

В. ЗЕЛІНСЬКИЙ

В. ЛАГОДА

І. ЛАГОЗА

К. ЛЕМЕШЕВ

М. ЛИТВИН

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

✦ **Оскільки баня у селі Пречистівка (Мар'їнський район Донецької області) частіше бувала зачинена, ніж працювала, керівники села вирішили її закрити на ремонт. З того дня минуло майже три роки, баня заросла бур'янами, а ремонту досі ніякого. Про це у № 14 журналу за минулий рік було надруковано листа.**

Після виступу Перця у бані відремонтовано водопровід, переобладнано опалення, навколо неї наведено належний порядок, і нині вона вже працює.

✦ **Про факти безгосподарності, зокрема, про недбале збирання та збереження картоплі у колгоспі «Перемога» (Київщина) йшлося у листі колгоспників до Перця.**

Як повідомив голова Макарівського районного комітету народного контролю В. В. Ситник, питання про допущену безгосподарність у цьому колгоспі було розглянуто на засіданні комітету. На часткове відшкодування завданих господарству збитків проведено грошове нарахування: на голову колгоспу Тимошенка П. Д. в розмірі тримісячного посадового окладу, а на бригадира рільничої бригади Пелиха О. П. та головного бухгалтера Рядченка Н. Г. — в розмірі двомісячних посадових окладів.

✦ **У листі жителів села Хорли (Херсонщина) повідомлялося про те, що в їхньому селі мовчать радіоточки.**

Як повідомив голова виконкому Каланчацької райради Н. І. Зінченко, районний вузол зв'язку радіолінію відремонтував і тепер радіо в усіх будинках села працює.

✦ **«Сказано — зроблено» — так називалася замітка, опублікована у № 13 журналу за 1982 рік. А йшлося в ній про те, як керівники Ворошиловградського району електричних мереж ще в грудні 1981 року пообіцяли жителям вулиці 1-ої Гірської (м. Ворошиловград) оперативно полагодити на цій вулиці аварійну електролінію і потім про свою обіцянку забули.**

Виконуючий обов'язки директора Ворошиловградського підприємства електричних мереж І. І. Костенко повідомив редакції, що згадану електролінію повністю відремонтовано.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 1 (1139) (на украинском языке) Издательство «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 02.12.82. Підписано до друку 17.12.82. БФ 11278. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2.503.700. Зам. 05657.

© Журнал «Перець» 1983 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47. Брест-Литовский проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад» Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для http://perec-ua.livejournal.com/

Індекс 74393

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

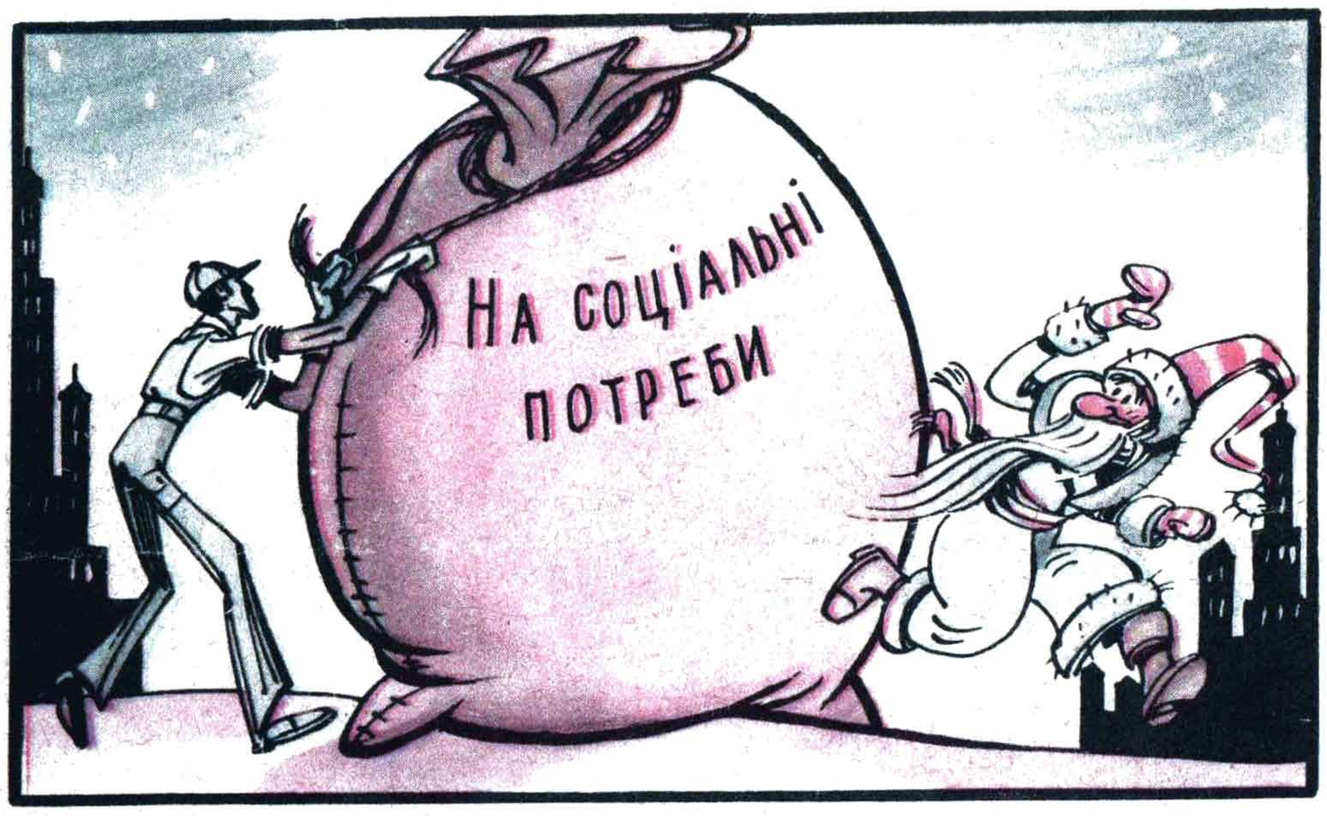

Новорічний сюрприз Санта-Клауса.

ІНОЗЕМНА САТИРА

«Адміністрація Рейгана готує відкриту збройну інтервенцію у Центральній Америці, використовуючи як інструмент агресії контрреволюційні банди недобитих сомосівців, а також реакційні режими «горил».

(З газет).

В очікуванні наказу.

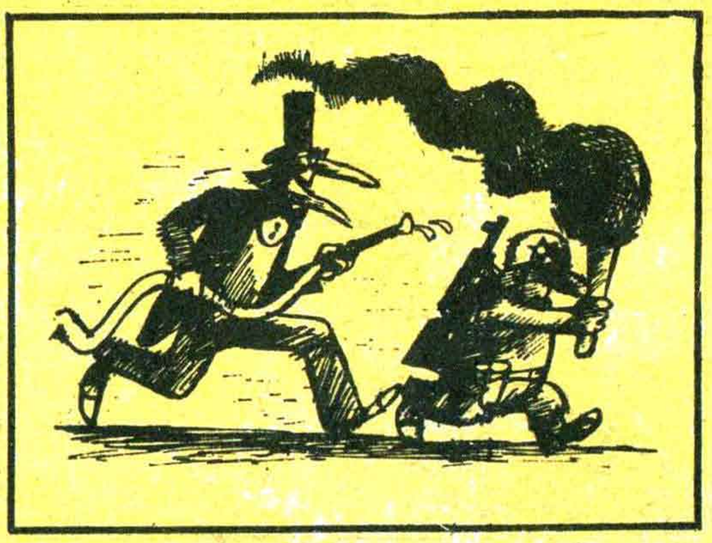

— Ти підпалюй, а я гаситиму!

— Ви кажете, що не можете прожити на свою зарплату. А без неї зможете?..

— Змішана економіка, Перкінсе, означає, що ви працюєте, а ми одержуємо прибутки.